

DET FALSKA LEENDET
Johan Salomonsson

Det falska leendet

Johan Salomonsson

Med illustrationer av Carl Wänglöf, författaren samt
Leonardo da Vinci

Göteborg 970327

Förord

“Det falska leendet” är en berättelse för rollspelet Castle Falkenstein. Som spelledare förutsättes du vara bekant med världsbilden i Castle Falkenstein, som är en blandning av den viktorianska eran, Jules Vernesk vetenskap, sagoinslag och klassiska äventyrsberättelser. Du måste däremot inte ha läst regelboken eller kunna reglerna. En sammanfattning av reglerna finns längre bak i detta häfte och allt som behövs för att använda dem är en vanlig kortlek.

Berättelsen kan verka styrd, men jag har bara nedtecknat händelserna så som det en gång i tiden tedde sig och det är upp till varje spelledare att själv finna nya vägar. Din fantasi är den enda begränsningen! Eftersom detta är en äventyrsberättelse med alla därtill hörande klichéer, och spelarna gestaltar berättelsens huvudpersoner, så ska dessa naturligtvis inte dö även om de försätter sig i de mest besvärliga situationer. Med lite klurighet och tur (det vill säga en välvillig spelledare) klarar de sig alltid i slutänden så länge de inte utför rena självmordsaktioner. Det viktiga är att skapa ett högt tempo och ha kul.

När så behövs måste du fösa spelarna vidare till nästa kapitel i berättelsen. Ger du spelarna fria tyglar så lär de aldrig komma någon vart och ni bör undvika att spela ut händelser mellan de olika kapitlen. För att hinna med hela berättelsen kan tidsschemat på nästa sida vara till hjälp.

Slutligen ett stort tack till alla på Storyteller's Inn som ställde upp och speltestade “Det falska leendet” och ett extra stort tack till Johan Berg för åsikter och idéer samt Carl Wanglöf för illustrationer.

Tidsschema

- 0:00 - Karaktärsgenomläsning och regelförklaringar
- 0:30 - Prolog
- 0:40 - Kapitel 1
- 1:05 - Kapitel 2
- 1:35 - Kapitel 3
- 1:55 - Kapitel 4
- 2:15 - Kapitel 5
- 2:35 - Kapitel 6
- 2:50 - Kapitel 7
- 3:10 - Kapitel 8
- 3:40 - Kapitel 9
- 3:50 - Kapitel 10
- 4:20 - Kapitel 11
- 4:50 - Epilog

Prolog

Frankrike år 1869 (officiell bakgrund)

Frankrike är vid denna tid ett parlamentariskt kejsardöme, styrt av kejsar Ludvig-Napoleon Bonaparte III. Under sig har han en hel stab av ministrar. Bland dessa kan nämnas försvarsminister Bernard Leblanc, som är viktig för denna berättelse, och vetenskapsminister Jules Verne, som leder det vetenskapliga rådet och är upphovsmannen till de för Frankrikes försvar så viktiga Vernekanonerna (en typ av långdistanskanoner).

Frankrike är den ena av de två starka nationerna på den europeiska arenan som kämpar om inflytandet över kontinenten. Den andra är Preussen, styrt av rikskansler Otto von Bismarck. De två nationerna ligger inte i någon väpnad konflikt med varandra men bakom kulisserna pågår ett dödligt spel där de båda nationerna kämpar om att manövrera ut varandra och få övertaget. En väpnad konflikt kan mycket väl vara på väg.

Paris är en av Europas ledande metropoler och alla följer noga vad som sker inom kulturen och vetenskapen i den franska huvudstaden. Intressanta kulturpersonligheter som kan nämnas är Victor Hugo, Guy de Maupassant, Alexander Dumas och Edouard Manet. Paris betydelse för vetenskapen märks inte minst på alla de vetenskapsutställningar som äger rum här.

Även om Frankrike är en blomstrande nation så pyr missnöjet här och var. Detta märks bland annat på de anarkistiska attentat som vid ett flertal tillfällen har skakat Paris, och genom massmedias behandling av händelserna så växer skräcken allt mer för den ansiktslösa massan av attentatsmän. Var ska de slå till närmast?

Berättelsens upptakt (spelledarens bakgrund)

Innan vår berättelses hjältar träder in i bilden har en del intressanta händelser redan ägt rum. År 1868 lämnar professor Kulakov, en galen vetenskapsman, Moskva efter att ha känt sig förföljd av myndigheterna. Han reser till Paris med förhoppning om att bli invald i det vetenskapliga rådet. För att få hjälp med sina experiment anställer han en assistent, den groteske Hugo, som dock inte duger till mycket annat än bärhjälp (åtminstone tror inte professorn det). Han känner sig därför tvingad att anställa ytterligare en assistent, den unge Maurice Royer. Professorn känner dock inte till att

denne är en anarkist, som är ute efter att stjäla professors uppfinningar.

Royer har ytterligare ett stort intresse: Leonardo da Vinci. Hugo råkar se några av Royers personliga anteckningar om Mona Lisa och får av dessa uppfattningen att tavlan kan skänka honom skönhet. Han börjar måla en kopia för att göra ett utbyte. Under tiden stjälar Royer ritningarna på professors ljudlösa ångmaskin och bygger en dylik med sina anarkistiska vänners hjälp. Tyvärr blir Royer ärelysten, tar patent på ångmaskinen och ställer ut den på en ångutställning. De övriga anarkisterna ser honom som en förrädare och planerar att mörda honom.

Samtidigt kontaktas professorn av några preussiska underrättelseagenter, som har en djävulsk plan: De tänker kidnappa den franske försvarsministerns dotter för att avtvinga försvarsministern information om Vernekanonerna. De erbjuder professorn en riklig belöning för hjälp med själva kidnappningen. Eftersom professorn är i stort behov av monetära medel för sin forskning samtycker han och iordningställer en flygmaskin, framdriven av hans egen prototyp av den ljudlösa ångmaskinen. Fredagen den 6:e september 1869 besöker professorn en medlem av det vetenskapliga rådet för att försöka erhålla dennes stöd vid ett eventuellt inval, och han stannar över natten. Då passar Hugo på att låna flygmaskinen, bryta sig in på Louvren och byta ut Mona Lisa mot sin kopia. Professorn märker inte Hugos tilltag utan fortsätter lugnt med kidnappningsplanen.

Det är nu lördagen den 7:e september och dags för våra hjältar att trilla in i händelsernas centrum...

Kapitel 1

Vari våra vänner bevistar en middag på Seine och får i uppdrag att utreda stölden av Mona Lisa.

Det är en ljummen höstkäll i Paris och träden utmed Seine har fått sin första rödgyllene anstrykning. De sköra tonerna från ett dragspel letar sig fram över flodens skimrande yta. Från en gränd hörs väsandet från en ångdriven velociped och här och var syns par arm i arm ute på romantiska kvällsvandringar. I höjd med Notre Dame ligger en förankrad pråm, dekorerad med kulörta lyktor som får den att likna en flytande julgran. På flodens södra kaj står ett antal personer i en klunga. Det är minister Bernard Leblanc, hans fru madam Edith Leblanc och hans dotter mademoiselle Marie-Claire Leblanc (se persongalleriet för alla tre) samt diverse tjänstefolk. Mot deras position är fyra ekipage på väg.

Längs Seine västerifrån kommer en öppen vagn sakta rullande (fräulein Vogel), från en bred gata kommer en droska skumpande i hög hastighet (inspektör Collins), längs Seine österifrån kommer en man lugnt spatserande (monsieur Touvier) och ute på vattnet kommer en eka glidande (signora Empoli). Alla fyra anländer samtidigt till klungan på kajen, och efter att inspektör Collins har trasslat ut sig själv och allt sitt bagage ur droskan presenterar minister Leblanc allihop för varandra. De blir därefter rodda ut till pråmen och intar en utmärkt middag i de kulörta lyktornas sken. Samtalar kretsar kring gamla minnen, minister Leblancs nyutgivna memoarer och folks nuvarande sysselsättningar.

Under kaffet kommer en betjänt fram till minister Leblanc och pekar bort mot en försynt man, som precis har kommit ombord. Ministern går bort och talar med honom. Gästerna kan se att den nyanlände mannen är mycket uppbragt över något och ministern ser allt mer bekymrad ut under samtals gång. Till slut tar han med sig mannen bort till bordet och presenterar honom som intendent Gustave Blum (se persongalleriet). Därefter berättar han att en nationell kris är under uppseglande. Mona Lisa har blivit stulen och ersatt av en kopia! Detta får under inga omständigheter komma ut och tavlan måste återbördas till varje pris. Han ber därför sina inbjudna gäster om deras hjälp. De är ju alla kunniga inom området på något sätt, möjligtvis med undantag av monsieur Touvier, som dock gärna studerar en brottsundersökning på nära håll.

Minister Leblanc påpekar hur viktigt det är med diskretion och att de ska kontakta honom omedelbart om det uppstår problem. Själv tänker han kontakta några gamla vänner inom underrättelsetjänsten. Intendent Blum verkar mycket rastlös under detta samtal och insisterar gång efter annan på att de måste ge sig av till Louvren. Han är inte särskilt pigg på att berätta några detaljer om stölden här på pråmen utan vill att de ser brottsplatsen med egna ögon. Intendent Blum och våra vänner blir därför rodda i land och tar en droska till Louvren.

"I HÖJD MED NOTRE DAME LIGGER EN FÖRANKRAD PRÅM, DEKORERAD MED KULÖRTA LYKTOR."

Kapitel 2

Vari våra vänner genomför en brottsplatsundersökning på Louvren, samtalar med en vätte och läser dagens tidning.

Louvrens fasadbelysning pulserar sakta i takt med det svaga dunkandet från den centrala ångmaskinen djupt nere i källarregionerna. Byggnadens spegelbild glittrar i Seines yta. Sällskapet stiger ur droskan och intendent Blum låser upp och släpper in dem via en personalingång. Lukten av ålderstiget damm hänger tung i luften inne i de sparsamt upplysta utställningslokalerna. De långa korridorerna ligger öde, övervakade endast av tavlornas stillatigande invånare.

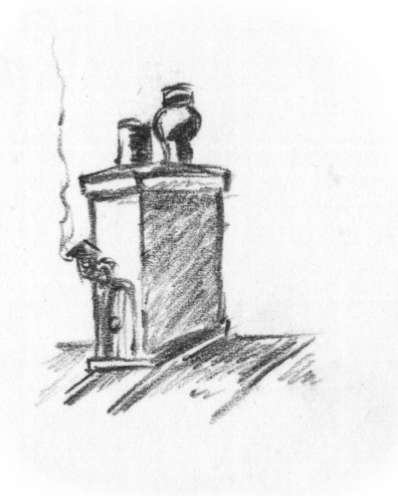
Intendenten visar dem till Mona Lisa-rummet, där en otroligt skicklig förfälskning av Mona Lisa hänger. Han berättar att han aldrig skulle ha upptäckt det hela, om han inte hade funnit ett anonymt meddelande (dela ut "Anonymt meddelande") inne på sitt kontor för bara ett par timmar sedan. Han har ingen aning om hur meddelandet kom dit.

Signora Empoli undersöker tavlan noga och känner sig faktiskt osäker på om det verkligen är en förfälskning. Efter att ha betraktat den ingående tycker hon sig märka att något är fel med leendet, men hon kan inte sätta fingret på vad utan det är bara en känsla. De upptäcker däremot några svarta, utsmetade handavtryck på baksidan av ramen och efter lite letande hittar de ytterligare avtryck på ett stort ventilationsgaller högt upp på väggen. Intendenten hämtar en stege så att de kan ta bort gallret och krypa in i den rymliga ventilationstrumman, där ytterligare avtryck leder dem upp till taket. I gytret av pittoreska skorstenar i skiftande storlekar och varianter finner de några stenkolsbitar samt spår efter kokhett vatten, som har droppat på takets kopparbeläggning. I närheten upptäcker de även underliga repor, som skulle kunna ha orsakats av en äntherhake eller ett ankare. Inspektör Collins är mest till bekymmer under dessa undersökningar.

Under sitt letande får sällskapet syn på en underlig rökslinga, som verkar komma från sidan på en skorsten. En närmare titt avslöjar att det sticker ut en mindre skorsten från sidan på den stora skorstenen och det finns även en liten dörr, omkring fyra tvärhand hög. När de knackar på öppnar vännen Gaston (se persongalleriet). Han är på sitt vanliga vresiga humör och undrar varför de klampar runt på hans tak och stökar till. När sällskapet nämner Mona Lisa berättar han följande: Föregående natt tittade han till

Mona Lisa vid tvåtiden och då hängde originalet där. Det kände han på tavlans utstrålning. Därefter begav han sig upp på taket för att arbeta i sin verkstad. Vid tretiden hörde han några underliga gnisslande ljud en bit bort, ungefär där sällskapet hittade reporna, men några bullriga ångmaskiner eller liknande hördes absolut inte. Före öppningstid begav han sig återigen ned till Mona Lisa-rummet, och då hängde där en fruktansvärt dålig förfalskning. Han förväntade sig naturligtvis att intendent Blum skulle upptäcka detta, men då denne ännu på kvällen inte verkade ha uppmärksammat det skedda skrev Gaston en lapp och lade på hans kontor.

Efter att ha berättat allt detta muttrar Gaston att han har jobb att sköta. Han greppar sin lilla verktygsväska, kilar iväg över taket och försvinner i mörkret. Sällskapet lämnar taket och på vägen ned plockar monsieur Touvier vanemässigt åt sig en dagstidning (dela ut "Le Petit Parisienne"), som ligger kvarlämnad på en stol. Han får snabbt upp ögonen för en annons om en ångmaskinsutställning, där tydligen en ljudlös ångmaskin ska förevisas. Sällskapet beslutar sig för att åka dit nästa dag, eftersom det nu är långt in på natten. Monsieur Touvier tar en droska hem till sin lägenhet och de övriga beger sig till minister Leblancs luxuösa residens i Montparnasse, där rum har iordningställts.

"UNDER SITT LETANDE FÅR SÄLLSKAPET SYN PÅ EN UNDERLIG RÖKSLINGA, SOM VERKAR KOMMA FRÅN SIDAN PÅ EN SKORSTEN."

Kapitel 3

Vari våra vänner bevistar en ångmaskinsutställning och träffar två vetenskapsmän.

Det är en underbart vacker söndagsmorgon och mängder av uppklätt folk är ute och promenerar på Paris avenyer. Åtskilliga verkar vara på väg mot Palais d'Industrie, som är en samling utställningshallar byggda av järnbalkar och glas. Ovanför ingången till den största hallen hänger en stor banderoll med texten "Den stora ångutställningen". Våra vänner betalar inträdesavgiften och beger sig in i folkvimlet. Här kan skådas de mest fantastiska maskiner som pyser, väser, puttrar, dunkar, gnisslar och i största allmänhet skapar en massa oväsen. Entusiastiska ingenjörer, vetenskapsmän och uppfinnare förevisar sina verk bestående av allt från ångskördetröskor till ångspolade vattenklosetter.

Snart finner de den ljudlösa ångmaskinen. Denna är stor som en redskapsbod med åtskilliga pistonger, ventiler, tryckkokare, spakar, vred, tryckmätare och rör i mässing och koppar. Mest anmärkningsvärt är alla de fenor, rörspiraler och snurrande elliptiska metallband som omger hela skapelsen och får den att likna en slumpartad härva. Den är inte vacker men, tro det eller ej, helt ljudlös. En ung man springer runt och vrider på rattar, drar i spakar och ställer in olika reglage. När sällskapet kommer fram presenterar han sig som Maurice Royer (se persongalleriet). Han förevisar sin ångmaskin och förklarar på oförståeligt fackspråk hur den fungerar. Hemligheten bakom dess ljudlöshet är alla fenor, spiraler och metallband, som släcker ut ljudvågorna från maskinen. På förfrågan säger han att han har utvecklat den helt själv. Han kan garantera att den inte har flyttats från utställningen under de veckor den har pågått, vilket inte är svårt att acceptera med tanke på hur otymplig maskinen är. Föregående natt ägnade han åt studier.

Mitt under förevisningen störtar en rosenrasande professor Kulakov (se persongalleriet) in och skäller ut Royer efter noter. Han gapar osammanhängande om stulna ritningar och hur Royer olovandes har tagit patent på den ljudlösa ångmaskinen. Royer får inte en syl i vädret under utskällningen. Därefter vänder professorn på klacken och lämnar utställningen. När våra vänner försöker hinna ikapp tappar de bort honom i folkvimlet.

Royer blir väldigt tillknäppt efter detta men talar i alla fall om vad personen i fråga heter och att han bor på rue du Faubourg 38. Därefter ursäktar han sig med att han måste se över maskinen och försvinner in i härvan.

Kapitel 4

Vari våra vänner besöker professor Kulakov och hans groteske assistent samt får se märkliga uppfinningar. Därpå stöter de ihop med tre preussiska diplomater och en gatunge påtalar deras uppmärksamhet.

Rue du Faubourg är en parallellgata till Champs Elysées med stora, imponerande femvåningshus i sandfärgad sten. Fasaderna pryds av vackra mönster inhuggna i stenen och burspråken är fyllda av prunkande blomsterarrangemang. Sällskapet tar den pysande, ångdrivna hissen upp till femte våningen, där professor Kulakov har en lägenhet som tar upp hela våningsplanet. De ringer på och snart hörs hasande steg närma sig. Dörren öppnas försiktigt och ett groteskt ansikte stirrar upp på dem genom dörrspringan: Det är Hugo (se persongalleriet)! När han får syn på fräulein Vogel lyser han upp och kysser (slabbar) henne på handen. Efter att ha missförstått deras ärende några gånger stänger han dörren mitt framför näsan på dem men återvänder strax och för dem in i stora salongen.

Stora salongen verkar användas som experimentverkstad. Här finns åtskilliga underliga manicker, alla mycket mer besynnerliga och förvirrande än de på ångmaskinsutställningen. Det är järnklot som alstrar elektriska urladdningar, komplexa urverk och räkneverk som tickar i ett stressande tempo, dissekerade grodor och gnagare elektriskt kopplade till glascylindrar med bubblande vätskor, komplexa rörkonstruktioner med gaslågor som väser hotfullt etcetera. Deras syften är omöjliga att utröna för lekmän. På bord och golv finns ritningar utbredda och långa längor av underliga matematiska formler täcker ett antal krittavlor på väggarna.

Mitt i röran står professor Kulakov. Han är naturligtvis mycket missnöjaktig och kort i tonen, men svarar i alla fall på sällskapets frågor. Han kan berätta att den ljudlösa ångmaskinen helt och hållet är hans uppfinning och att Royer, som var hans assistent, för någon dryg månad sedan stal ritningarna. Något annat exemplar av ångmaskinen än det som Royer har byggt finns inte. Föregående natt var han på besök hos en medlem av det vetenskapliga rådet, monsieur Robert Coston, för att diskutera professors blivande medlemskap. Han är inte intresserad av att förklara sina uppfinningar och tappar snabbt intresset för dessa ointelligenta människor. Efter att ha förbannat en oförstående omgivning och förklarat vilket missförstånd geni han är kör han dem på porten.

Då våra vänner har promenerat iväg en bit ser de en droska med det preussiska statsvapnet stanna till framför portuppgången. En delegation bestående av tre män kliver ur och försvinner in i byggnaden. (Det är herr Finkelkraut, herr Bierbaum och herr Weintopf, se persongalleriet.) Våra vänner får dock annat att tänka på då en liten smutsig gatunge rycker en av dem i byxbenet och överlämnar ett meddelande från Royer (dela ut "Monsieur Royers meddelande"). Denne vill träffa dem i sin bostad och sällskapet tar därför en droska dit.

"DÖRREN ÖPPNAS FÖRSIKTIGT OCH ETT GROTESKT ANSIKTE STIRRAR UPP PÅ DEM!"

Kapitel 5

Vari våra vänner uppdagar ett mord och finner en anteckningsbok.

Rue Saint-Denis är en brant gata som slingrar sig uppför Montmartres sluttningar. Uppe till vänster skymtar Sacré Coeurs vita skepnad. Gatan slutar vid en trappa kantad av lummiga almar i höstens färger på ena sidan och grå, enkla fastigheter på den andra. När sällskapet kommer fram till rätt portuppgång stöter de ihop med en ung kvinna på väg ut (Madeleine, en av anarkisterna, se persongalleriet). Hon blänger surt på den person hon stötte ihop med innan hon skyndsamt fortsätter nedför rue Saint-Denis.

Sällskapet tar sig upp för en smal trappa till tredje våningen och knackar på Royers dörr. Ingen svarar men dörren glider upp och de går in i lägenheten. I den mörka hallen hänger en rock på en krok och ett par skor står på golvet. Det är samma skor som Royer hade på sig på utställningen. Till vänster finns dels ett litet badrum, dels ett väldigt litet kök med en minimal gasspis. Rakt fram ligger det enda riktiga rummet i lägenheten, även det ganska litet och spartanskt inrett. Här finns ett skrivbord, en kommod med tvättfat, en säng, en fåtölj med läslampa och en stor garderob. En liten röd fläck på golvet vid garderoben lockar våra vänner att öppna garderoben, och de finner till sin fasa Royer, upphängd på en klädkrok på garderobsdörrens insida. Hans skjorta är indränkt med blod och en vass syl sitter instucken i hjärttrakten. Han är utan tvekan död!

Efter att ha hämtat sig från chocken finner de en hel del intressant på skrivbordet. Här ligger åtskilliga ritningar, bland annat på den ljudlösa ångmaskinen, men också på diverse urverk och bombliknande konstruktioner. Dessa är i jämförelse med ångmaskinen ganska simpla. Ett halvfärdigt urverk står också på skrivbordet, men någon bomb står inte att finna. Royers anteckningsbok ligger uppslagen och namnet "Mona Lisa" drar sällskapets uppmärksamhet till sig (dela ut "Royers anteckningsbok"). Mycket riktigt finner de här anteckningar om Mona Lisa och tavlans förmodade magiska egenskaper. I kommoden finner de några politiska manifest med diverse anarkistiska slagord såsom "Gör vad du vill!" och "Det finns inga lagar!" samt några ganska stelt och tråkigt skrivna kärleksbrev från Madeleine.

Våra vänner inser nu att de borde kontakta minister Leblanc, eftersom de har fått ett lik på halsen. Dessutom är det faktiskt lunchtid, och de är inbjudna att inta lunchen tillsammans med familjen Leblanc.

Kapitel 6

Vari våra vänner får veta att Marie-Claire har kidnappats.

När sällskapet återvänder till Leblancs residens möts det av tumult och uppståndelse. Överallt ränner betjänder, kockar, husmödrar, påklädare och trädgårdsmästare omkring med våta omslag, luktsalt och konjakskaraffer. Sällskapet följer den strida strömmen av folk till den blå salongen där madam Leblanc ligger halvt avsvimmad i en soffa och blir ompysslad av tjänstefolket. Minister Leblanc travar omkring som en osalig ande i salongen och håller i sig alldeles för mycket konjak. "Det får inte vara sant!", upprepar han gång på gång. Så småningom får våra vänner veta att Marie-Claire har kidnappats mitt på ljusan dag och ingen har sett någonting. För bara en liten stund sedan fann de hennes sovrum tomt och på sängen låg ett utpressningsbrev (dela ut "Utpressningsbrev"). Det är helt oförklarligt hur hon har kunnat bli bortrövad, men av brevet att döma är det preussare som ligger bakom.

Våra vänner undersöker Marie-Claires sovrum och upptäcker ett rep utanför det öppna fönstret. Detta är bundet kring en skorsten uppe på taket. Då de tar sig upp på taket finner de stenkolsfragment och liknande repor som på Louvrens tak. Omedelbart inser de att samma flygmaskin som vid stölden av Mona Lisa har använts för den lömska kidnappningen. Eftersom de såg tre preussiska diplomater besöka professor Kulakov finns det bara en sak att göra: Uppsöka professorn på nytt och ställa honom mot väggen!

Kapitel 7

Vari våra vänner återigen besöker professor Kulakov, hör talas om katakomberna och ser professorn och hans preussiska vänner fara till väders.

Sällskapet beger sig återigen till rue du Faubourg och ringer på professor Kulakovs dörr. Ingen kommer dock och öppnar. Till slut tappar fräulein Vogel tålmodet och dyrkar vant upp dörren. Inne i lägenheten bubblar, pyser och tickar det, men av professorn eller Hugo syns inte en skymt. Sällskapet börjar gå igenom lägenhetens alla rum. Här finns ytterligare salonger, en matsal, ett bibliotek, ett arbetsrum och flera sovrum. De flesta rummen är överbelamrade med underliga prylar och anteckningar på ryska, och för en oinsatt går det inte att få ut något vettigt.

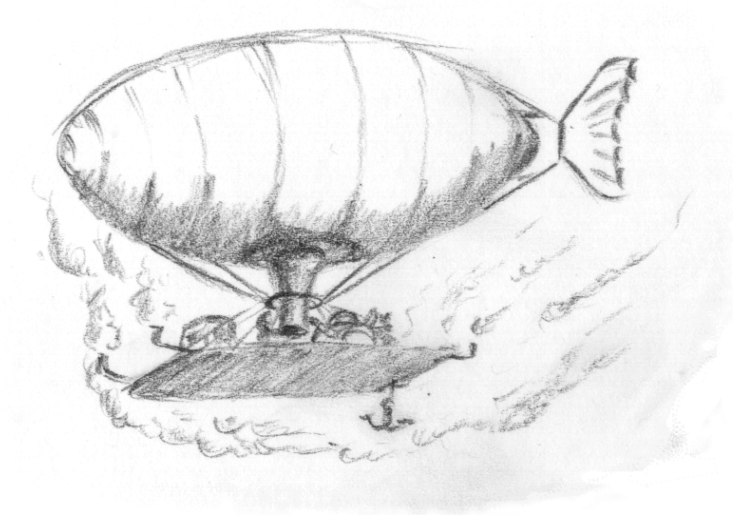
I ett av sovrummen finns en förstärkt säng och på väggarna hänger några oljemålningar, varav ett par är porträtt av vackra kvinnor. Arbetskläderna i garderoben har mycket underliga proportioner, så uppenbarligen är det Hugos sovrum. I sovrummet bredvid finns en stor himmelsäng samt ett bord med en spegel och allt en kvinna behöver för att göra toalett. Våra vänner tycker sig se någon ligga i sängen, men en närmare titt visar att det bara är en tygdocka i människostorlek iklädd den klänning som Marie-Claire bar på morgonen.

Då de som bäst är i färd med att undersöka dockan hör de professorns gnälliga röst från trappuppgången: "...den där förbannade Hugo! Han har tagit henne med sig och rymt ned i katakomberna. Jag tror att den missbildade idioten har ett tillhåll där nere. Men vad i... Dörren är inte låst! Det är någon här!" Rösten tystnar och när våra vänner springer ut ur sovrummet ser de professorn och de tre preussarna stå i dörröppningen till lägenheten. Dessa blir förskräckta vid åsynen av våra hjältar. Snabbt backar de ut och slår igen dörren efter sig. Deras springande steg försvinner uppför en trappa till taket. När våra vänner följer efter kommer de upp till en dörr, som är blockerad på utsidan.

Efter att upprepade gånger ha kastat sig mot dörren lyckas inspektör Collins riva hela väggen, bara för att se taket på ett stort träskjul en bit längre bort fällas upp och en flygmaskin höja sig ur skjulet. Denna består av en stor cigarrformad ballong med roder, och under ballongen hänger en träplattform. Denna är utrustad med en ångmaskin, styrhytt, blåsbälgar,

ringlande ångledningar och kolsäckar. Professorn övervakar ångmaskinen, som är mycket lik Royers, herr Finkelkraut styr, herr Weintopf skyfflar kol och herr Bierbaum skjuter ett varningsskott med sin pistol mot våra vänner. Flygmaskinen stiger ljudlöst upp i luften och sveps in av ånga från ett antal munstycken placerade med jämna mellanrum på ångledningarna. Snart ser flygmaskinen bara ut som ett litet suspekt moln som ljudlöst försvinner bortom kullarna i norr.

Våra vänner drar sig nu till minnes vad professorn sade om katakomberna, och monsieur Touvier kommer att tänka på ingången under en av Saint-Martin kanalens broar där han lekte som liten. I ilfart beger de sig dit.

"FLYGMASKINEN STIGER LJUDLÖST UPP I LUFTEN OCH SVEPS IN AV ÅNGA."

Kapitel 8

*Vari våra vänner beger sig ned i katakomberna, irrar sig in i ett
sagosvampträsk och träffar besynnerliga varelser.*

Vattnet i Saint-Martin kanalen ligger mörkt och stilla mellan de tunga slussportarna. En slussvakt snarkar ljudligt i sin kur, omgiven av en svärm av flugor, men för övrigt finns här inte mycket folk. En smal stentrappa leder ned till en avsats längs kanalen. Denna leder in under en gammal stenbro där ett stort avloppsrör mynnar ut. Ett järngaller sitter för öppningen, men stagen är sönderrostade och uppbrutna. Oförvägna beger sig våra hjältar in i det illaluktande avloppsröret och signora Empoli plockar fram ett stearinljus ur sin handväska. De finner så småningom en stor spricka i rörets sida genom vilken de når en gammal jordgång. Vandrigen fortsätter längs långa gångar och nedför ojämna trappor och de passerar kvarlevorna av sedan länge döda människor, hopträngda på smala hyllor i väggarna. Luftens är torr och det är mycket tyst, så tyst att minsta viskning känns som en händelse mot de som här har funnit sin sista vila.

Efter att ha irrat omkring ett bra tag tycker de sig någonstans långt bortifrån svagt höra någon sjunga "Figaro... Figaro, Figaro, Figaro..." Nyfikna följer de rösten genom smala gångar och förbi en underjordisk sjö där dimslöjor kryper fram över vattenytan. Så småningom tystnar sången och sällskapet finner sig omgivna av tät men ljus dimma. Marken har blivit porös och det klafsar när de går. Någonstans ovanför dem hörs ett hest kraxande. Rätt som det är skymtar de siluetten av något stort och hotfullt genom dimman. De närmar sig försiktigt och står slutligen inför en jättelik svamp. Den liknar mest en stolt fjällskivling så när som på det faktum att den är två meter hög. Dimman skingras nu något och kvar finns bara en tjock dimmatta, som når sällskapet upp till knäna. Snart upptäcker de att de befinner sig i ett trist, gråmurrigt träsk fullt av svampar i skiftande storlekar.

Deras häpnad spås på ytterligare då en liten svamp fnissar åt dem innan den hukar sig och försvinner under dimmattan. Strax därpå dyker den upp en bit längre bort. Efter en stunds kurragömma tittar den upp mot dem och de ser ett gulligt barnansikte. Det är ett av svampbarnen (se persongalleriet). Efter att ha småretats med dem ett tag föreslår svampbarnet med sin allra oskyldigaste röst att de ska följa efter det och leder dem in i en svampdunge. Där far ett nät plötsligt upp från marken och fångar hela sällskapet.

De blir hängande i en enda röra ett par meter upp i luften. Fler svampbarn dyker upp uppe på de stora svamphattarna, kastar snaror omkring våra vänner och lindar in dem i ett otal rep. Innan våra vänner hinner reagera är de effektivt fastsurrade. Några svampbarn tar av sig sina svamphattar och avslöjar horn i pannan. Efter att ha räckt lång näsa och sjungit några nidvisor försvinner svampbarnen och våra vänner hänger hjälplöst kvar.

Det går ett tag innan de upptäcker en lustig liten figur, som sitter på en av svamparna med en lykta bredvid sig. Han lägger huvudet på sned och sjunger "Figaro" (se persongalleriet) innan han säger "Om man runt i träsket trampar, blir man lätt hängande från svampar". Därefter börjar han fråga ut sällskapet om deras ärende. När de nämner Mona Lisa blir han intresserad, vilket han dock försöker att inte visa. Istället berättar han att han faktiskt vet var Hugo bor. Han lösgör repen, fattar sin lykta och leder dem genom dimman tillbaks till katakombernas jordgångar.

"DERAS HÄPNAD SPÄS PÅ YTTERLIGARE DÅ EN LITEN SVAMP FNISSAR ÅT DEM."

Kapitel 9

Vari våra vänner finner Hugos tillhåll övergivet och följer Marie-Claires rop till en mystisk port.

Figaro för sällskapet genom åtskilliga unkna jordgångar. På en hylla i en vägg ser de några små svartklädda figurer, inte mer än en tvärhand höga, putsa en skalle. Deras stora ögon verkar anpassade till mörkret här nere. De är mycket skygga och försvinner in i små hål i väggen när sällskapet visar dem uppmärksamhet.

Slutligen kommer de fram till en ganska låg men väldigt bred trädörr. "Här bor er puckelrygg, se upp, han verkar stygg", rimmar Figaro innan han sjungande skuttar sin väg. Sällskapet knackar på. Ett skrapande ljud hörs från andra sidan, men sedan blir det helt tyst. De tvingas forcera den reglade dörren, vilket går med viss möda.

De kommer in i ett litet rum fullspäckat med de mest fascinerande ting. Här finns gobelänger med intrikata mönster, välarbetade trasmattor, en kristallkrona, glasvaser och buteljer i klara färger, en gammal ikon med madonnan och Jesusbarnet, en uppsättning kolsvarta fågelfjädrar, en provdocka på vilken en djupröd sidenklänning hänger, inramade pressade höstlöv, en uppstoppad svartbjörn, ett schackspel med detaljrika jadepjäser, ett parfymrat brev med sirlig handstil, en juvelbesatt värja, målade karnevalsmasker från Venedig, en kamelsadel, tunt porslin från Kina, åtskilliga vinetiketter, antika kartor... ja, listan skulle kunna göras hur lång som helst.

På väggarna hänger ett flertal målningar. Vid en snabb titt är de förvillande lika motiv av Rembrandt, Michelangelo och andra stora konstnärer, men signora Empoli noterar att de alla är signerade "Hugo". Ett målarstaffli står i ett hörn, en palett ligger på en pall och ett antal oljefärger ligger utspridda på ett litet rangligt bord. Bredvid staffliet står några enkla utkast och skisser över Mona Lisa. På bordet står ett litet inramat fotografi av medioker kvalitet. I fotots mitt skymtar ett spädbarn, vars kroppskonstitution uppvisar stora likheter med Hugos. Spädbarnet hålls kärleksfullt av en späd kvinna med rådjursögon och spetsiga öron (måhända ett skogsrå) och hon hålls om av en otroligt stor, muskulös karl med ett imponerande underbett och två stora gaddar som sticker upp ur käften (måhända ett troll).

Ett antal stearinljus brinner i rummet, vilket tyder på att någon har varit

här nyligen. Efter ytterligare litet letande finner sällskapet en dörr bakom ett draperi. Denna leder ut i en ny gång. Långt bortifrån tycker de sig höra Marie-Clares röst ropa "Nej, vänta!" följt av tumult. Därefter blir det helt tyst. Våra vänner, med monsieur Touvier i spetsen, skyndar sig åt det håll varifrån ljuden kom.

"PÅ BORDET STÅR ETT LITET INRAMAT FOTOGRAFI AV MEDIOKER KVALITET."

Kapitel 10

Vari våra vänner befriar Marie-Claire ur anarkisternas klor och flyr i det allmänna tumult som uppstår.

Efter att ha följt den smala, unkna gången en bra bit kommer sällskapet fram till en stor underjordisk bassäng med stora tegelstensvalv och bastanta pelare, som i långa rader skjuter upp ur det mörka vattnet. Ihåliga droppljud ekar under valven men för övrigt är det tyst. Monsieur Touvier nämner att han har hört talas om att en dylik bassäng skulle finnas någonstans djupt under Bastiljen. I mörkret på den andra sidan av bassängen skymtar de en liten stenkaj där en eka ligger förtöjd. Fräulein Vogel sliter av sig sina otympliga kjolar, kastar sig i vattnet och simmar snabbt över till den andra sidan. Sedan rör hon ekan tillbaks och hämtar de övriga.

Väl på kajen finner de en dörr och jordiga fotspår som leder fram till den. Dörren är dock reglad inifrån och alldeles för bastant för att kunna forceras utan rejäla verktyg. Bredvid kajen noterar de emellertid en spann, som flyter ganska djupt i vattnet. Repet som är bundet kring spannens handtag försvinner upp i ett runt schakt. De tar sig med repets hjälp upp i det cirka tio meter höga schaktet och kikar upp ur en brunn.

Brunnen befinner sig mitt i vad som en gång i tiden förmodligen var en tortyrkammare av de groteska, rostiga verktygen att döma. Till vänster syns en spiraltrappa leda nedåt, till höger finns en korridor med åtskilliga stängda fängelseceller på var sida och rakt fram leder en kort trappa upp till en liten avsats med en stor öppning utan dörrar. Genom öppningen skymtar de ett tjugotal personer runt ett bord, bland annat den kvinna de stötte ihop med i Royers portuppgång. Det är naturligtvis anarkisterna (se persongalleriet). De verkar alla djupt inbegripna i en upphetsad diskussion och man kan höra lösryckta kommentarer såsom "...den förrädaren fick vad han förtjänade...", "...vad gör vi med tavlan? Royer sade ju att den var magisk..." och "...jag tycker att vi förhör fångarna. De måste veta något...".

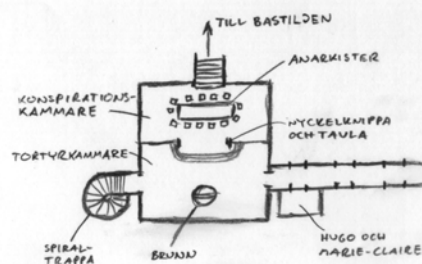
På ena sidan av öppningen sitter en krok med en stor nyckelknippa och mot väggen står ett tyginlindat föremål lutat. Föremålets storlek överensstämmer med Mona Lisas. Signora Empoli kan inte bärga sig utan kravlar sig upp ur brunnen, smyger uppför trappan till öppningen och lägger beslag på både tavlan, som mycket riktigt är den äkta Mona Lisa, och nyckelknippan. Anarkisterna är alltför upptagna för att märka något. Med en av

nycklarna låser sedan sällskapet upp dörren till den enda låsta fängelsecellen och finner där både Marie-Claire och Hugo.

Monsieur Touvier försäkrar sig om att Marie-Claire mår bra och inte har behandlats illa. Hugo verkar mycket skuldmedveten och förklarar att han inte menade något illa. Han tyckte bara inte att det var rätt att professor Kulakov skulle hålla Marie-Claire inspärrad, men visste inte vart han skulle föra henne. Det enda säkra ställe han kom på var hans eget hemliga tillhåll. När sällskapet frågar om Mona Lisa berättar han att han inte stal tavlan utan bara lånade den. Han skulle lämna tillbaka den när den hade skänkt honom skönhet.

Efter att ha rätt ut detta börjar sällskapet smyga sig iväg genom tortyrkammaren mot spiraltrappan, som leder ned till bassängen. De har inte kommit speciellt långt genom tortyrkammaren då ett litet svampklätt huvud sticker upp ur brunnen och skrattar glatt. Detta hör anarkisterna, som upptäcker sällskapet och griper till vapen. Hugo tar sig an de första blodtörstiga kombattanterna, men våra vänner verkar ändå ligga väldigt illa till. Då dyker ytterligare svampbarn upp ur brunnen och andra hoppar ned från takbjälkar. De kastar sig glatt över anarkisterna, biter dem i deras mjukdelar och utsätter dem för diverse spratt. Ett vilt tumult uppstår.

Figaro sitter uppe på en takbjälke, och när han får syn på tavlan börjar han skrika vilt: "Ni har att vänta en smärtsam slakt, om ni inte ger mig tavlan och dess makt". Våra vänner lyckas dock nå fram till trappan, förutom Hugo som stannar kvar och slåss med både anarkister och svampbarn. De kommer ned till kajen, kastar sig i ekan och ror iväg mellan pelarna. Strax dyker en ilsken Figaro upp på kajen och skriker ursinnigt efter dem. Han glömmer till och med bort att rimma. Han verkar dock rädd för vattnet och kan inte förfölja dem. Sällskapet når den andra sidan och letar sig igenom katakomberna mot friheten.

Kapitel 11

Vari Marie-Claire kidnappas ånyo, våra vänner tar upp jakten genom luften och en slutstrid utspelas uppe i ett av Notre Dames torn.

Så småningom ser sällskapet dagsljus sippra in genom ett kloakgaller och de kommer ut under den välbekanta bron över Saint-Martin kanalen. Eftermiddagssolen färgar kanalens vatten eldrött, slussvakten sover alltjämt i sin kur och staden andas frid. Sällskapet tar djupa andetag av den friska luften och kan äntligen andas ut. Försiktigt börjar de ta sig längs avsatsen bort mot trappan som leder upp till gatunivån.

Utan förvarning sveps Marie-Claire in i ett nät och far med ett förskräckt skrik upp i luften. Ovanför våra vänner svävar nämligen professor Kulakovs flygmaskin. Två av preussarna skymtar i dimman när de halar in Marie-Claire. Därefter sätter flygmaskinen upp farten och våra vänner kan inte göra något för att stoppa den.

Upprörda tar de sig upp till gatunivån och får där upp ögonen för verksamheten i en närliggande park. I den idylliska grönskan pågår nämligen ännu en av alla dessa vetenskapsutställningar, denna gång en utställning för flygmaskiner. Parken är full av de mest skiftande luftburna farkoster, alltifrån vanliga luftballonger och zeppelinarliknande farkoster till velocipeder med vanskligt snurrande rotorblad. Uppklädda sällskap spatserar omkring i parken, studerar de fascinerande maskinerna och tar sig här och var en provtur.

Signora Empoli pekar ut en ångdriven zeppelinarliknande farkost, som verkar kapabel att ta upp jakten på professors flygmaskin. De sticker till en förvånad ingenjör några sedlar, eldar upp trycket i ångpannan och kastar loss. En vild luftjakt över Paris takåsar vidtar, men våra vänner verkar ha svårt att ta in på professorn och hans anhang. Snart hörs dock hackanden och hostanden från professors ångmaskin och svarta sotmoln slår ut från dess ventiler. Hela flygmaskinen börjar kränga fram och tillbaks, och plötsligt brister linorna till rodret. Utan styrförmåga far flygmaskinen rakt in i ett av Notre Dames klocktorn och ett ljudligt brak hörs då flygmaskinens plattform blir till kaffeved. Flygmaskinen blir stående och vaggar lite lätt på en avsats i höjd med de massiva kyrkklockorna.

Signora Empoli lägger den lånade flygmaskinen i höjd med avsatsen och våra vänner får nu tampas med preussarna, som kommer dem till mötes.

Klassiska fäktscener utkämpas högt över marken, men så småningom lyckas våra hjältar avväpna preussarna, som molokna kapitulerar. Professorn där- emot sliter med sig Marie-Claire bort från striden. Monsieur Touvier hinner skära av professorns flyktväg nedför trapporna och denne tar sig istället över till andra sidan av klocktornet och ställer sig långt ut på en gargoyles huvud med Marie-Claire i ett fast grepp. Marie-Claire är stel av fasa och gör inget för att slita sig loss. När monsieur Touvier närmar sig öppnar profes- sorn sin rock med ena handen och avslöjar där innanför en manick bestå- ende av två glastuber med olikfärgade vätskor, omgivna av diverse slangar och elektriska sladdar: Det är en helvetesbomb!

“Kom inte närmare för då spränger jag oss båda i bitar“, skriker profes- sorn med vansinnet lysande i blicken. Han begär fri lejd därifrån, och mon- sieur Touvier begär att Marie-Claire ska släppas. Ett dödläge verkar ha uppstått. Då ser monsieur Touvier en hand som fattar tag om gargoylens huvud och därefter ytterligare en hand. Ljudlöst häver sig Hugo upp på gargoylen bakom professorn, som inget märker. Sedan greppar han tag om professorn med ena armen, puttar iväg Marie-Claire så att hon snubblar in i monsieur Touviers famn och låter sig sakta falla bakåt med professorn i ett järngrepp. Handlöst faller de båda till marken och krossas mot stenläggningen. Professorns helvetesbomb pyser till och ger ifrån sig en blå rökpuff.

Våra vänner omfamnar varandra, Marie-Claire omfamnar monsieur Touvier och alla är lyckliga. Minister Leblanc anländer med några vänner från underrättelsetjänsten, som tar hand om preussarna. Därefter beger de sig allihop till Louvren, där en överlycklig intendent Blum hänger tavlan på sin rätta plats. Kopian skänker han till fräulein Vogel, eftersom hon ber så vackert om den.

Epilog

Trots minister Leblancs försök att tysta ned hela historien kommer den till de stora tidningarnas kännedom bara ett par veckor senare via en "okänd" läcka. Inspektör Collins får hela äran för återbördandet av tavlan och är under en veckas tid detektiven i ropet. Därefter återfinner Sherlock Holmes de stulna brittiska kronjuvelerna och inspektör Collins faller återigen i hans skugga.

Monsieur Touvier och Marie-Claire gifter sig med minister Leblancs välsignelse och flyttar in i monsieur Touviers lilla lägenhet. Monsieur Touvier avslöjar sin adliga börd, som dock gör vare sig till eller från för Marie-Claires del. Han avbryter arbetet med sin kriminalroman. Istället samlar han ihop sina kärleksbrev till Marie-Claire och ger ut poesisamlingen "Brev till min älskade".

Signora Empoli återupptar sitt målande efter att ha sett Hugos tekniskt perfekta men originalitetsbefriade kopior. Hon inser att det viktiga är känsla i skapandet, inte perfektion, och för första gången i sitt liv känner hon sig riktigt tillfreds.

På Louvren står dock inte allt rätt till. Spindelnät dyker upp i hörnen, tavlor hänger för första gången snett och den centrala ångmaskinen kärvar. Intendent Blum upptäcker orsaken då han beger sig upp på taket och finner Gastons krypin vid skorstensgången övergivet. Den egentliga orsaken uppdagar han emellertid först två år senare då han håller på att restaurera Mona Lisa och inser att det är kopian han håller i sina händer. Uppbragt kontaktar han monsieur Leblanc, som numera är rådgivare åt underrättelse-tjänsten.

Monsieur Leblanc sammankallar återigen sina gamla vänner, men fräulein Vogel dyker inte upp. Sällskapet beslutar sig för att resa till franska Rivieran och kommer så småningom fram till fräulein Vogels stora villa vid vattnet. Stället verkar igenbommat och trädgården är igenvuxen. De tar sig in i villan och finner rummen öde och omöblerade. I stora salongen hänger en ensam tavla på väggen, täckt av ett vitt skynke. När de drar undan skynket finner de därunder Mona Lisa. I ramen sitter en handskriven lapp instucken: "Kvinnans list övergår mannens förstånd".

Inspektör Collins blir rasande och svär att han ska ta fast den tjuvaktiga, lömska kvinnan. Snart berättas fantastiska historier i Europas alla salonger om en gäckande gentlekvinna-tjuv på stöldturné genom Europa, förföljd av den envetne men ständigt överlistade inspektör Collins.

Samtidigt blir signor och signora Empoli samt monsieur och madam Touvier indragna i fallet med den badande biskopen, men det är en helt annan historia.

Persongalleri

Minister Bernard Leblanc

Karismatisk, erfaren försvarsminister

Minister Leblanc fyller uppgiften som uppdragsgivare och stöd för våra hjältar. Han är en lång, stilig karl runt 50 år. Det svarta håret och yviga skägget är lätt grånat, och rynkorna i ansiktet får honom snarare att se distingerad än gammal ut. Vid middagen är han iklädd en frack med perfekt passform och hög hatt; vid övriga tillfällen består klädseln av en svart kostym med väst och en klocka med guldkedja.

Minister Leblanc talar med myndig röst och utstrålar självförtroende. Han är en hjärtlig person och lojal mot sina vänner. Han känner till våra hjältars svagheter, men skulle aldrig tala illa om någon av dem. Normalt sett är han mycket rådig, men när hans närmaste hotas känner han hjälplöshet eftersom han omöjligt kan skydda dem i alla lägen.

Han arbetade under många år inom den franska underrättelsetjänsten och lärde då känna signora Empoli, fräulein Vogel och inspektör Collins. Allt eftersom steg han i rank, men han föredrog att arbeta ute på fältet framför att sätta sig bakom ett skrivbord. Så småningom lyckades hans fru och politiska vänner övertala honom att övergå till en politisk karriär, och eftersom kejsar Napoleon III såg en kompetent man i honom utnämndes han till försvarsminister. Han är en trogen men pragmatisk rojalist.

Minister Leblanc känner till monsieur Touviers adliga börd. Han är nämligen god vän med hertig Saint-Savin och anställde monsieur Touvier som spökskrivare för att ge den unge mannen en chans. Han vet också att monsieur Touvier är svag för hans dotter Marie-Claire och uppmuntrar försiktigt det hela.

Madam Edith Leblanc

Varm, naiv överklassfru

Madame Leblanc är minister Leblancs fru och hennes främsta uppgift är att utgöra middagskonversatör och senare uppbragt mor. Hon är en bit över 40 år, normallång och yppig. Hennes ansikte är finlemmat så när som på de fylliga läpparna, och det bruna håret är vanligtvis uppsatt i en invecklad frisy. Vid middagen är hon iklädd en djupblå sammetsklänning, dyrbara

smycken och en vid hatt med en enkel rosett; vid övriga tillfällen består klädseln av en lång kjol och vit blus med puffärmar.

Madam Leblanc är en omtänksam kvinna, som alltid är mycket mån om att folk mår bra. Hon är van vid att umgås med noblessen och är kanske lite väl förtjust i att tala om vad än den ena, än den andra, sade vid det och det tillfället. Trots alla de historier hennes man har berättat för henne har hon en väldigt förenklad och naiv bild av verkligheten och hon har svårt att förstå vad misär innebär. Förändringar, faror och det okända skrämmer henne och är något som hon helst inte talar om.

Mademoiselle Marie-Claire Leblanc

Kokett, förtjusande ungmö

Marie-Claire, minister Leblancs dotter, är berättelsens skönhet och fyller rollen som kidnappningsoffer och objekt för monsieur Touviers kärlekslåga. Hon är omkring 20 år, normallång och smärt men ändå kurvig. Hennes ansikte äger en klassisk skönhet med hög panna, rak profil och mjuka, sensuella läppar. Ögonen är nötbruna och djupa som brunnar. Det långa, kastanjebruna håret faller fritt i böljande lockar. Under middagen är hon iklädd en enastående purpurröd sidenklänning, några få men vackra smycken och en hatt med fantasifulla dekorationer; vid övriga tillfällen består klädseln av en vit tyllklänning med intrikata spetsdetaljer och en tunn, vit hatt med ett ljusblått band.

Marie-Claire för sig med en behagfull grace och utstrålar oskuld. Eftersom hon har växt upp i en skyddad tillvaro förstår hon inte begrepp som misär och fattigdom. Till skillnad från sin mor har hon dock alltid fascinerats av sin fars alla historier och hon är mycket nyfiken på omvärlden. Detta gör henne något frågvis. Hon är en känslös kvinna, som svimmar titt som tätt när känslostormarna blir för starka.

Hon misstänker att monsieur Touver är kär i henne men väntar naturligtvis på att denne ska ta initiativet. Hon är osäker på hur hennes föräldrar skulle ställa sig till ett äktenskap dem emellan och känner inte till monsieur Touviers adliga börd.

Intendent Gustave Blum

Försynt, kunnig museiintendent

Intendent Blum är Louvrens museiintendent. Han är närmare 50 år och mycket spensligt byggd. Ansiktet utmärks framför allt av ett par små glasögon, som ständigt halkar ned på näsan, och en gles mustasch. Klädseln

består av en enkel svart kostym och plummonstop, och han envisas med att bära omkring på ett stort paraply i händelse av regn.

Intendenten är en stillsam och försynt man, som dock utstrålar oro och ängslan när något berör honom. Då han talar knäpper han händerna framför sig, kurar ihop sig något och sneglar försiktigt på den han talar med. Han är en nästan bottenlös kunskapskälla då det gäller konst och kultur och signora Empoli lär finna en besläktad själ i honom.

Intendenten känner minister Leblanc sedan dennes tid inom franska underrättelsetjänsten. Intendenten agerade då konstexpert och hade till uppgift att bedöma vilka konstverk som var väsentliga för den franska nationen att återfå i sin ägo.

Gaston

Tvär, händig vätte

Gaston är Louvrens egen lille husvätte. Han är tre tvärhand hög och ganska rund i kroppen. Det skägglösa ansiktet domineras av en stor potatisnäsa och ett par vakna, plirande ögon. Klädseln består av ett par bylsiga snickarbyxor, en enkel arbetarskjorta och en stickad basker. Oftast bär han dessutom omkring på en verktygsväska av säckväv.

Gaston är en enstöring och tycker inte om när folk stör honom i hans arbete och lägger sig i. Då blir han snabbt vresig, rynkar på näsan och skrynklar ihop hela ansiktet. Han är en pedant och sätter en ära i att utföra sitt arbete väl. Utan honom skulle det mesta på Louvren kärva, vilket han är väl medveten om. Eftersom han är ett sagoväsen kan han känna Mona Lisas magiska utstrålning (eller är det bara den känsla som varje konstnär lägger in i sitt verk?). Han bryr sig egentligen inte om konst, men Mona Lisa är han lite svag för och därför tittar han till tavlan med jämna mellanrum.

Monsieur Maurice Royer

Ung, sympatisk vetenskapsman och anarkist

Royer är 25 år. Hans hy är blek och finmig, och ansiktet misspydas av ojämn, spretande skäggstubb. Hans långa, mörka hår är samlat i en hårpiska men ser ändå ganska oredigt ut. Ögonen är pigga och uppmärksamma. Han är klädd i svarta byxor, svarta oputsade skor och en skrynklig vit skjorta med uppkavlade armar och ett antal olje- och stenkolsfläckar.

Royer ger ett sympatiskt och trovärdigt intryck och talar gärna med folk om "sin" uppfinning, som han tar åt sig all ära för. Om han blir pressad eller

anklagad för något sluter han sig som en mussla och försöker se upptagen ut.

Han är en mycket ärelysten ung man, som har större ambitioner än vad hans vetenskapliga kunskaper räcker till för. Detta är han väl medveten om och det är därför som hans intresse för Mona Lisa har väckts. Han tror att Leonardo da Vincis samlade kunskaper finns inmålade i tavlan och hoppas kunna utvinna dessa på något sätt.

Han tror sig vara en övertygad anarkist, men det beror huvudsakligen på att han är kär i anarkisten Madeleine. Det är hon som har övertalat honom att stjäla ritningarna på professor Kulakovs ljudlösa ångmaskin och tillverka bomber.

Professor Igor Kulakov

Galen, genialisk vetenskapsman

Professorn är den obligatoriske galne vetenskapsmannen med en infernalisk plan för att hämnas på en ogin mänsklighet. Han är av obestämbar ålder, väldigt kort och något överviktig. Huvudet är klotrunt och skalligt, och han har ett par glasögon med extremt tjocka glas som förstörar de kalla, grå ögonen. Klädseln består av en vit laborerierock och träskor.

Han talar med en stark rysk brytning och har en något gnällig röst, som ibland övergår i falsett. Normalt sett utstrålar han känslökyla och nedlåtenhet mot de som han uppfattar som intellektuellt underlägsna, det vill säga alla, och han har inte speciellt mycket tålamod för dumma frågor. I upprört tillstånd färgas ansiktet illrött och han spottar och fräser så att hela kroppen skakar.

Han är ett självlärt geni och alla hans fantastiska uppfinningar är alla banbrytande på något sätt. Tyvärr är de så intrikata att ingen riktigt förstår sig på dem, och det i kombination med hans något oortodoxa metoder har alltid gett upphov till misstänksamhet mot honom. Hans förvridna hjärna ruvar naturligtvis på en mörk och skrämmande idé för hur han ska förändra världen efter eget behag, men denna kräver välbemedlade sponsorer, vilket han än så länge saknar.

Hugo

Grotesk, skönhetslängtande assistent

Hugo är berättelsens odjur och uppvisar stora likheter med Victor Hugos ringare. Han är av obestämbar ålder och har en imponerande kroppshydda. Hans puckelrygg tvingar honom dock att gå framåtlutad och titta upp på folk med sina stora glosögon. Ansiktet är deformerat, tänderna står åt alla håll och den knöliga skallen är täckt av ojämna hårtestar. Klädseln består av ett par vadmalsbyxor, en grov tunika och stora klumpiga kängor. Det finns en del smutsfläckar på kläderna men ingen ingrodd smuts, ty Hugo är mycket renlig av sig.

Hans utseende brukar skrämma folk, men han är en mycket godhjärtad person som väldigt gärna vill göra det rätta i varje situation. För att visa folk att han inte är farlig brukar han le brett och skrocka djupt, vilket tyvärr ofta har motsatt effekt. Han artikulerar inget vidare och det i kombination med ett ganska uselt vokabulär får honom att verka ganska dum. Inte för att han är speciellt intelligent, men han är mycket läraaktig, något som professor Kulakov har förbisett. Får han bara se hur en praktisk syssla ska utföras, än hur komplicerad den är, så kan han upprepa den.

Han älskar allt som är vackert, oavsett om det är dyrbart eller inte, men skulle aldrig stjäla något. Byta däremot går bra, och bara man byter bort något tillräckligt fint så behöver man inte be om lov. När folk ställer obekväma frågor till honom agerar han bara dum och fortsätter med sina sysslor. Han är svag för vackra kvinnor, eftersom dessa påminner honom om hans mor.

Ingen människa vet att Hugo egentligen är ett sagoväsen. Han känner sig dock inte hemma vare sig i sagovärlden eller människornas värld, vilket gör honom till en mycket ensam person. Hans största önskan är att bli vacker, så att han ska bli accepterad.

Hugo äger en otrolig förmåga att in i minsta detalj kunna kopiera konst av olika slag.

Herr Finkelkraut, herr Bierbaum och herr Weintopf

Konspiratoriska, preussiska underrättelseagenter

Dessa tre herrar arbetar på den preussiska ambassaden i Paris men är anställda av den preussiska underrättelsetjänsten för att stjäla franska försvarshemligheter.

Herr Finkelkraut är gruppens ledare. Han är en lång, välbyggd karl, som har passerat de 50. Han har en skarp höknäsa, insjunkna kinder och stålgrå, genomträngande ögon. Det vita håret, den tunna mustaschen och det lilla pipskägget är välansat. Klädseln består av en strikt svart kostym, vid kapp, hög hatt, vita handskar och en vit halsduk. Dessutom bär han en monokel. Han är en perfekt gentleman och en fruktansvärd men renhårig fiende. Beväpningen består av en värja.

- Fäktning: Mycket bra ♣
- Gymnastiska övningar: Mycket bra ♣

Herr Bierbaum är en kort och extremt fet karl någonstans mellan 40 och 50 år. Hans ansikte har något grisaktigt över sig, inte minst beroende på den stora uppåtnäsan, och magen guppar märkbart när han går. Det platta, mellanblonda håret är klippt i pottfrisyr. Klädseln består av en svart kostym och ett plommonstop. Han är en ganska feg person, som gärna använder fula trick, och han är kvickare än man kan tro. Beväpningen består av en tvåpipig pistol och en dolk.

- Skarpskytte: Normal ♣
- Knivslagsmål: Bra ♣
- Gymnastiska övningar: Bra ♣

Herr Weintopf är en normallång, muskulös karl på cirka 30 år. Han har ett stelt ansikte med ett bittert drag kring munnen, vilket understryks av en ganska kantig mustasch. Det ljusblonda håret är snaggat. Klädseln består av en svart kostym, en lång svart läderrock och blänkande läderstövlar. Han är märkbart militärisk, säger inte mycket och lyder sin ledares order till punkt och pricka. Beväpningen består av en värja.

- Fäktning: Bra ♣
- Gymnastiska övningar: Bra ♣

Anarkisterna

Hotfulla, ansiktslösa samhällsomstörtare

Anarkisterna är tjugo till antalet. De är en ganska brokig skara och inte speciellt välorganiserade. Allt som oftast urartar deras möten i vilda slagsmål, men någon gång emellanåt lyckas de komma överens om bombattentat och liknande aktioner riktade mot det så avskyvärda etablissemang. Deras beväpning varierar kraftigt från person till person och så även deras färdigheter i att utnyttja sina vapen. Bland anarkisterna kan noteras Madeleine samt de två i "Le Petit Parisienne" beskrivna attentatsmännen.

Madeleine är strax över 20 år och ganska bastant. Hon har eldrött hår och ett ansikte fullt av fräknar. Klädseln består av en tjock yllekjol, en enkel bomullsblus och en tunn, sliten rock i obestämbar färg. Hon brinner för den anarkistiska kampen och gör vad som helst för den, till och med mördar. Kanske älskade hon en gång i tiden monsieur Royer, men det gick över när hon insåg vilken förrädare han var.

Figaro

Lömsk, rimmande illvätte

Figaro är inte fullt en meter hög och väldigt spenslig. Han har en spetsig darrande näsa, en vass haka med några få spretande skäggstrån och gula ögon. Klädseln består av en alldeles för stor blåvitrandig pyjamas, röda snabelskor och en röd, stickad huvudbonad, som verkar vara ett mellanting mellan en luva och en nattmössa. Dessutom bär han alltid med sig en liten lykta.

Figaro ger ett trevligt och glatt intryck. Sin ljusa, skorrande röst använder han allt som oftast till att sjunga sitt eget namn med. Dessutom rimmar han när han talar, men han är inte någon större poet och flätar ihop verserna lite hur som helst. Skulle man påpeka detta blir han ganska purken. Han försöker vanligtvis ställa sig in hos folk för att få veta vad de är för några. Han är nämligen oerhört nyfiken av sig och kan inte få nog av att försöka förstå sig på människor och deras seder.

När hans muntra fasad rämnar är han en hemsk syn. Ögonen blir helt svarta och ondska fullkomligen strålar ur dem. Dessutom skriker han så gällt att åhörarnas öron smärta, och han hoppar och viftar vilt.

Figaro tillhör det mörka hovet och är med andra ord en illvillig krabat. Hans favoritsysselsättning är att locka in människor i sitt sagosvampträsk, som råkar ha en port till människornas värld nere i Paris katakomber. Sedan

håller han dem fängslade i några hundra år och ställer frågor till dem för sitt eget höga nöjes skull. När andan faller på gör han värre saker än så, men det är alldeles för otäckt för att klä i ord.

Ett sätt att stiga i rank vid det mörka hovet är att komma över av de fantastiska saker som människor har skapat. Sagoväsenden äger nämligen inte själva någon originalitet och avundas djupt människorna deras kreativitet. Figaro känner till Mona Lisa och inser vilken aktning han skulle erhålla om han kunde lägga beslag på denna tavla.

Figaro äger en förmåga att kunna ge folk missflyt. Denna förmåga fungerar inte över djupa vatten, eftersom han är livrädd för dylika. Han kan nämligen inte simma.

Svampbarnen

Busiga, enerverande illvättar

Svampbarnen ser ut som ljushylta, tvååriga människobarn, så när som på de två små hornen i pannan. Dessa är dock dolda under deras fjällskivlingshattar. För övrigt är de klädda i smutsgrå sparkdräkter.

När de vill kan de se väldigt oskyldiga och gulliga ut, och för att invagga folk i säkerhet talar de dessutom som tvååringar och plutar med munnen. Så fort de slutar att förstå sig så förvrids deras ansikten i elaka grin och i deras skratt hörs enbart skadeglädje. De älskar att utsätta folk för elaka spratt. De är dessutom så små och kvicka att det är stört omöjligt att ta fast någon av dem.

Precis som Figaro tillhör svampbarnen det mörka hovet. Eftersom Figaro är elakare än dem allihop tillsammans ser de upp till och lyder honom. De vet ju att när Figaro har något på gång, då blir det fart och fläkt.

Monsieur Gilbert Touver

Melankolisk, kärlekskrank författare

Bakgrund

Ditt egentliga namn är Gilbert Philippe Saint-Savin och du är hertig Saint-Savins ende arvtagare. Du tillbringade större delen av din barndom på släktens gods utanför Paris, vilket var ganska tråkigt eftersom där inte fanns några andra barn att leka med. Ibland reste ni till lägenheten i Paris och dessa besök älskade du, för i staden fanns det många lekkamrater. Ni gav er ofta ut på upptäcksfärder in på skumma gränder och bakgårdar, som ni var övertygade om att alla andra människor i staden hade glömt bort. Mest spännande var den dolda ingången till katakomberna under en av Saint-Martin-kanalens broar. Nere i de underjordiska gångarna smög ni er omkring med små stearinljus och skrämde varandra. Ibland fick ni för er att ni hörde viskningar som försökte locka er in i mörkret, men ni såg aldrig något. Det blev slut på dessa lekar då lille Pascal spårlöst försvann och era föräldrar satte för ingången.

För övrigt var din ungdom fylld av studier. Du hade gott läshuvud och slukade både fakta- och skönlitteratur. Du var inte lika förtjust i rid-, musik- och fäktningsslektionerna men blev åtminstone en inte oäven fäktare. Du hatade alla krav som ställdes på dig i din egenskap av den som skulle föra släktens namn vidare och tog allt mer avstånd från din adliga börd. Så småningom begav du dig mot din fars vilja till Paris och började studera vid ett av stadens lärosäten, Quartier Latin. För att behandlas som alla andra antog du namnet Touver. Du anammade idéerna om människors lika värde och deltog i studentdemonstrationer för republikens införande. Du tillhörde dock aldrig det främsta ledet utan föredrog att iaktta och begrunda, precis som med så mycket annat i ditt liv. Du började skriva en del politiska artiklar i studenttidningen och fick efter erlagd examen anställning vid en av Paris republikanska tidningar, La Lanterne. Du skrev åtskilligt om arbetarrättsrörelsen men kom så småningom fram till att du saknade det rätta engagemanget för denna typ av nyhetsbevakning. Du ville bli författare!

Du lämnade tidningen och började att arbeta med ditt stora verk. Till att börja med ville du skriva en roman som lyfte fram misären och orättvisorna i samhället och du gjorde åtskilliga tappra försök utan att komma någon vart. I början på år 1868 började din kassa att tryta och därför kom ett

erbjudande från den franske försvarsministern, Bernard Leblanc, mycket lägligt. Han behövde en spökskrivare till sina memoarer. Betalningen var god, så du ställde upp och fick veta mycket om hans spännande tid i den franska underrättelsetjänsten. Dessutom blev du kär i hans undersköna dotter, Marie-Claire, men du vågade inte nämna dina känslor för henne. Hon skulle aldrig se åt en fattig författare som dig och du ville absolut inte avslöja din adliga börd.

Memoarena publicerades strax före sommaren 1869 och fick god kritik. Detta gjorde dig än mer besluten att skapa ett eget verk. Du bytte dock inriktning för ditt författande efter att ha läst E.A. Poes "Morden på Rue Morgue": Nu ville du skriva en kriminalroman och detta har du kämpat med sedan dess. Tyvärr så vet du inte så mycket om kriminalitet och brottsutredningar sånär som på de lösryckta detaljer som minister Leblanc har berättat. Dessutom går en stor del av din tid åt till att skriva kärleksbrev till Marie-Claire. Naturligtvis skickar du aldrig iväg dem utan slänger dem i papperskorgen så fort de är färdigskrivna.

Personlighet

Världen är en scen och du dess åskådare! Du föredrar nästan alltid att betrakta framför att delta i det som händer runt omkring dig, och du kastar dig sällan in i något utan eftertanke med undantag för de få gånger då något verkligen engagerar dig. Du ser det som din uppgift att analysera omgivningen för att sedan klargöra den för andra. Att sitta på kaféer och diskutera livets olika aspekter är en av dina favoritsysselsättningar. Du är melankolisk till din läggning och sitter ofta uppe på nätterna och grubblar över vad du gjorde och borde ha gjort under dagen.

Du diskuterar gärna politik och anser att kejsaren borde abdikera till förmån för republiken. Du vill dock inte se en revolution utan tror att allt går att lösa med förnuft. Uppkomsten av fackföreningar och strejkrätt är ett steg i rätt riktning mot ett rättvist samhälle. Du ger dig dock aldrig in i några riktiga politiska dispyter eller gräl utan försöker istället gjuta olja på upprörda känslor.

Du har inte några problem med att föra dig i sociala sammanhang och anses som en sann gentleman. Ibland händer det dock att dina tankar vandrar iväg med dig mitt under en konversation och dina ögon blickar mot en fjärran, osynlig horisont. Du har försökt att tona ned dina inlärdadliga manér, men allt för ofta lyser de igenom.

Kvinnor verkar uppskatta den blandning av pojkaktighet och melankoli som finns hos dig och du kan vara mycket charmig när du vill. Nu för tiden

har du dock bara ögon för en enda kvinna: Marie-Claire. Tyvärr är hon också den enda kvinna som du har svårigheter att umgås med. Så fort du befinner dig i hennes närhet börjar du haspla ur dig diverse dumheter, nonsens och grodor i en strid ström med plötsliga pinsamma avbrott när du kommer på dig själv. Ända sedan du för drygt ett år sedan träffade Marie-Claire har du dessutom plågats av en svår snuva, och så fort du hör hennes namn nyser du något fruktansvärt. Ingen läkare har kunnat ge någon vettig förklaring.

Ditt yttre

Du är 27 år men ditt pojkkaktiga utseende gör att du ser något yngre ut. Du är medellång och har brunt hår som alltid bildar en uppstickande virvel mitt på huvudet än hur du kammar och plattar till det. Du klär dig oftast i en enkel mörk kostym och plommonstop.

Du bär alltid med dig ett anteckningsblock, några pennor och en liten kamera i ett cigarettfodral.

I detta nu

Vi skriver idag lördagen den sjunde september år 1869. Du är på väg till en middag som minister Leblanc har inbjudit dig till. Detta innebär att du kommer att få träffa Marie-Claire (Atchoo!). Dessutom är tre av minister Leblancs gamla bekanta inbjudna. Du känner igen dem från arbetet med memoarerna:

- Inspektör Roderick Collins: En av Scotland Yards främsta inspektörer, vilket är mycket besynnerligt med tanke på vad minister Leblanc har berättat för dig. Tydligen höll inspektör Collins på att förstöra ett tillslag mot en falskmyntarlige för några år sedan. Minister Leblanc ville dock att du skulle framställa det i en mer positiv dager i memoarerna, antagligen för att inte förstöra sin vänskap med inspektör Collins.
- Fräulein Marlene Vogel: En femme fatale från Preussen, som få män kan motstå. Hon livnärde sig som inbrottstjuv innan minister Leblanc värvade henne till franska underrättelsetjänsten. Med sin charm lockade hon under några farofyllda år ett antal hemligheter ur högt uppsatta preussare innan hon drog sig tillbaka till ett välförtjänt liv i sus och dus vid Franska Rivieran. Minister Leblanc verkar dock ha dåligt samvete för att han vände upp och ned på hennes liv.

- Signora Claudia Empoli: En mycket kunnig konsthandlerska från Florens. Hon har hjälpt minister Leblanc att återvinna åtskilliga franska konstverk, som försvunnit ur fransk ägo genom kriget vindar. Bland annat riskerade hon sitt liv för några konstverk vid turkarnas invasion av Malta år 1859 och minister Leblanc är uppenbart imponerad av denna kvinnas mod.

Du vandrar nu längs Seines södra strand på väg mot den plats där middagen ska äga rum.

Färdigheter

- Kunskaper i litteratur, filosofi, språk och politik - Mycket bra ♦
- Journalistik/författande - Mycket bra ♦
- Utseende - Bra ♥
- Fotografera - Bra ♦
- Fäktning - Bra ♣
- Iakttagelseförmåga - Bra ♦
- Ledarskap - Dålig ♠

Fräulein Marlene Vogel

Galant, tragisk femme fatale

Bakgrund

Du växte upp som en föräldralös gatunge i Berlin efter att ha rymt från ett barnhem. Det gäng som du ingick i livnärde sig på tiggeri, ficktjuveri och rena inbrott. Ni fick dock inte stor del själva av det ni kom över, eftersom den elake Hoffmann, en stor benig karl med händer stora som grytlock, lade beslag på det mesta. I gengäld gav han er lite möjligt bröd och tunn soppa att äta och lät er sova på en dragig vind. Tyvärr hade ni inget annat val än att lyda honom, eftersom polisen skulle ta er om ni sov på gatan. Till slut gick emellertid hans förtryck för långt. Du och din bästa vän Hans beslöt er för att försöka få ett slut på det hela och en mörk natt smög ni er in i Hoffmanns sovrum, du med en kniv i handen och Hans med en påk. Just när ni skulle kasta er över Hoffmann vaknade han och lyckades avvärja er attack, men när han rosenrasande sprang efter er snubblade han utför en brant trappa och bröt nacken. Efter detta spreds alla barnen för vinden, skräckslagna inför vad polisen skulle ta sig till, men du och Hans höll ihop och fortsatte er farliga inbrottskarriär. För Hans del slutade det hela abrupt vid ett inbrott då folk i huset vaknade och någon fyrade av ett skott som dödade honom på fläcken. Efter detta kände du dig mycket ensam och villrådig.

När du blev äldre upptäckte du mäns svaghet för din kvinnliga charm. Det var mycket lätt att bli hembjuden till deras hem och på så sätt rekognoscera olika ställen innan du beslutade dig för om de var värda en nattlig visit. Du blev allt mer framgångsrik i ditt värv, och även om du inte kom över några stora rikedomar så var det ändå tillräckligt för att du skulle kunna gesken av att vara en förmögen dam. Du kom allt högre upp i societeten och blev uppvaktad av en del riktigt förnäma män, vilket var precis vad du alltid hade drömt om.

År 1860 tog ditt liv en ny vändning. Vid ett inbrott i ett residens där, som du trodde, invånarna var bortresta fann du dig plötsligt omringad av ett halvdussin beväpnade män. Du hade vandrat rakt in i ett tillhåll för franska underrättelsetjänsten och de misstänkte dig för att vara en preussisk agent. Åtskilliga dagars förhör vidtog innan en man vid namn Bernard Leblanc trädde in på scenen och gav dig ett ultimatum: Arbeta för franska underrät-

telsetjänsten eller bli satt på ett fartyg till Franska Guyana! Valet var inte svårt och plötsligt fann du dig göra i stort sett samma sak som förut men nu med avsikt att stjäla statshemligheter istället för rikedomar. Monsieur Leblanc blev din kontaktman. Han var mycket mån om din säkerhet och såg bland annat till att du fick lära dig fäktningens ädla konst.

Din tid som spion var mycket framgångsrik, men år 1863 ansåg monsieur Leblanc att det började bli för farligt och avblåste operationen. Du erbjöds franskt medborgarskap och ett ståtligt hus vid Franska Rivieran, vilket du naturligtvis accepterade. Här framlever du nu dina dagar, omgiven av åtskilliga kavaljerer som gör allt för att vinna din gunst. Utåt uppehåller du en fasad av lyx och flärd, men egentligen är du nära bankrutt och du lever enkom på dina uppvaktare. Du börjar känna dig allt mer rastlös och längtar tillbaks till dina äventyrliga dagar. Kanske skulle du göra en ny stöt, en som folk kommer att tala om i generationer efteråt?

Personlighet

Män avgudar dig! Med din charm och entusiasm kan du få dem precis vart du vill. Du ser det som ett spännande spel och flörtar och retas ständigt med män. Du passar dig dock noga för att låta det gå för långt, eftersom du oftast bara är ute efter att de ska uppvakta dig och spendera sina pengar på dig. Det är rätt åt dem! De tror att det är de som utnyttjar dig, men i verkligheten är det tvärtom. Det är få män som har förtjänat din respekt. De du i första hand kommer att tänka på är Hans och monsieur Leblanc. Om inte monsieur Leblanc hade varit gift... Men, nej, du har ännu inte träffat den man som du kan älska utan förbehåll.

Under din karriär har du naturligtvis råkat i klammeri med rättvisan åtskilliga gånger. Du älskar att leka katt-och-råtta-lekar med polisinspektörer som tror sig veta allting. De ser så härligt snopna när de inser att deras bevis inte är värda den hatt de har lovat att äta upp.

Du har alltid strävat efter att bli någon och skapa dig ett namn. Din framgång inom societeten har underlättats av din fallenhet för att smälta in bland de rika och förnäma och ta efter deras manér in i minsta detalj. Det finns ingen som kan ägna så mycket tid åt att tala om blomsterarrangemang, insamlingar för välgörande ändamål, det senaste modet eller nonsensskvaller som du. Fast egentligen diskuterar du mycket hellre värjstötter och mäns dumhet. I stressade eller oväntade situationer händer det att du glömmer av din fina fasad och svär värre än den mest råbarkade borstbindare. Män har faktiskt rodnat och kvinnor svimmat i din närvaro.

Bakom din glättiga fasad döljer sig en mycket ensam människa och du

känner dig rotlös. Det är denna rotlöshet som har drivit dig till att försöka bli socialt accepterad, men nu när du har uppnått det känner du att du fortfarande saknar något. Ett riktigt liv, kanske?

Ditt yttre

Du tror att du är omkring 35 år men ser inte ut att vara en dag äldre än 30. Du är medellång och har en slank kropp med stolt hållning. Ditt blonda hår är långt med böljande lockar. Du är mycket vacker och har gröna ögon och ett litet sensuellt ärr på överläppen. Du klär dig i vackra, smakfulla klänningar med perfekt skärning och bär gärna vidbrättade hattar.

Du har alltid med dig ditt parasoll med en dold värja, och i hattprydnaderna brukar du ha en uppsättning dyrkar.

I detta nu

Vi skriver idag lördagen den sjunde september år 1869. Du är på väg till en middag som monsieur Leblanc, numera Frankrikes försvarsminister, har inbjudit dig till. Förutom dig själv kommer hans fru och dotter att närvara samt ytterligare tre personer, som du bara känner till ryktesvis:

- Inspektör Roderick Collins: En Scotland Yard-inspektör, som anses som en av de bästa brottutredarna i världen efter Sherlock Holmes. Han hjälpte enligt minister Leblancs memoarer till med att spränga en falskmyntarlaga. Du förstod aldrig riktigt vilka ledtrådar inspektör Collins följde.
- Monsieur Gilbert Touvier: En ung författare från Paris. Han var spökskrivare åt minister Leblancs memoarer. Du har skummat igenom dem och beskrivningen av dig var smickrande. Du är nyfiken på vad minister Leblanc kan ha berättat mer om hans känslor för dig.
- Signora Claudia Empoli: En konsthandlerska från Florens. Hon hjälpte minister Leblanc med att återvinna en del franska konstverk då turkarna invaderade Malta år 1859. Av beskrivningen i memoarerna att döma är hon en jordnära och klarsynt person. Tänk om hon ser igenom din fasad?

Du anlände till Paris för några timmar sedan och har använt tiden till att installera dig i ett av gästrummen i minister Leblancs residens och göra dig

själv i ordning för middagen. Nu sitter du i en öppen vagn på väg genom Paris gator mot den plats där middagen ska äga rum.

Färdigheter

- Karisma - Framstående ♥
- Etikett - Mycket bra ♠
- Utseende - Mycket bra ♥
- Fingerfärdighet - Bra ♣
- Gymnastiska övningar - Bra ♣
- Fäktning - Bra ♣
- Handgemäng - Dålig ♣

Inspektör Roderick Collins

Uppblåst, klumpig Scotland Yard-inspektör

Bakgrund

Du kommer från en välbärgad familj i London. Din far, som är en högt aktad åklagare, har alltid ställt mycket höga krav på dig i din egenskap av ende sonen av fyra barn. Han ville naturligtvis att du skulle gå i hans fotspår och du skickades till Eton för att studera juridik. Det gick inget vidare! Du hade visserligen en oerhörd förmåga att läsa in studiematerialet men tolkade sedan saker på ditt eget sätt. Du försökte alltid finna bakomliggande orsaker och osannolika samband, och du drev lärarna till vanvett med dina protester mot deras analyser. Du lyckades till och med en dag knäcka historieläraren med din teori om att Romarriket bara hade gått under jorden i väntan på bättre tider. Dagen efter sågs han kliva på ett tåg till Liverpool och han har inte hörts av sedan dess.

Under allt för många år lyckades du förvirra begreppen för dina lärare och studiekamrater och till slut blev du utkastad från Eton med något slags studiebevis men inte någon riktig juridikexamen. Du lyckades få en administrativ position på Scotland Yard, som bland annat innebar att du fick ansvaret för löneutbetalningar. En dag stötte du på en besynnerlig utbetalning på en ganska futtig summa. Du beslöt dig för att skugga den person som utbetalningen var ställd till. Det visade sig att denne umgicks med en del ljusskygga typer och du förstod att det rörde sig om en konspiration för att få Scotland Yard bankrutt. Du underrättade dina överordnade och konspiratören togs fast. Konstigt nog dömdes han inte för att ha konspirerat utan för att ha förstört bevis i olika brottsutredningar, och någon påstod att utbetalningen bara var ett byråkratiskt misstag.

Hela affären ledde i alla fall till att du befordrades till inspektör. Du fick snart rykte om dig att kunna lösa de mest olösliga fall och se samband som undgick alla andra (till och med skurkarna). I samma veva gifte du dig med Anne Morris, som nu sköter hemmet som det anstår en kvinna. Det är ju varje kvinnas plikt att tjäna mannen. Snart fick ni också två döttrar, Sheila och Eileen. Du är självklart stolt över dem men önskar ändå att du kunde få en son!

År 1864 reste du till Paris med din familj på semester. En kväll när du var ute och vandrade på egen hand (du hade bara tänkt gå och köpa en bit ost

men gick vilse; att det ska vara så dåligt skyltat i den här staden!) bad en man dig om växel på en 1-francsedel. Du gav honom växeln men upptäckte sedan att du hade fått en 10-francsedel. Skyndsamt begav du dig efter honom. Mannen försvann ned för en källartrappa och när du följde efter sprang du rakt in i något slags tryckeri. Ett dussin män (minst) kastade sig över dig, band fast dig och slängde in dig i en skrubben. Som tur var löpte en gasledning genom skrubben och med en spik knackade du fram din belägenhet i Morsekod. Det dröjde inte många timmar innan polisen stormade stället och en man från franska underrättelsetjänsten, Bernard Leblanc, tackade dig för att du hade avslöjat en falskmyntarlaga. Han misstänkte att det rörde sig om en preussisk konspiration för att undergräva Frankrikes ekonomi. Du hjälpte till med ytterligare undersökningar men ni lyckades aldrig bevisa något. En sak blev du dock aldrig klok på: Varför trodde monsieur Leblanc att ditt meddelande hade varit "Hjälp! Jag sitter i en rävsax och äter gröt!" Nå, händelsen visade ännu en gång vem som var alla brottslingars nemesis.

Trots dina framgångar finns det ett smolk i bägaren: Sherlock Holmes! Överallt pratar man honom och hans slutledningsförmåga. Löjligt! Han använder sig bara av lumpna trick. Mannen är ett bländverk och någon gång ska du nog visa vem som är den främste av er två!

Personlighet

Du har alltid rätt! Det är du fast övertygad om. Folk som inte inser det är trångsynta, vilket du ser till att upplysa dem om så ofta som möjligt. För att trycka in dina åsikter i folk brukar du stöta din pipa i deras bröstorg och luta dig fram över dem så att de tvingas att böja sig bakåt. Du talar alltid med hög röst och har ett bullrigt skratt.

Du är fenomenal på att spotta ur dig konspirationsteorier. Visst, du träffar inte helt rätt varje gång, men detektivarbete kräver tid, eftertanke och minituösa undersökningar. (Vad du inte inser, och aldrig kommer att inse, är det faktum att du alltid är helt fel ute men genom ren och skär klantighet ändå lyckas snubbla rakt in i hetelden.) En del av dina avundsjuka kolleger påstår att du jämt kastar bort en massa tid på att undersöka helt oviktiga detaljer och missar de verkliga ledtrådarna. De förstår inte att alla detaljer är viktiga! Dessutom har de mage att påstå att du skulle roffa åt dig äran för deras upptäckter. Som om du inte skulle ha sett sådana uppenbara ledtrådar med en gång och redan gått ett steg längre! (Egentligen missar du alltid alla ledtrådar av någon betydelse, men det erkänner du inte för någon, inte ens dig själv.)

En del personer påstår att du är en okänslig och burdus tölp. Bara för att du vid ett tillfälle sade till en nybliven änka att du ville köpa hennes avlidne mans skor! Hur som helst, kvinnor ska hålla sig på sin plats och låta männen bestämma. Alla vet ju att män är överlägsna kvinnor både intellektuellt och fysiologiskt.

Du är inte rädd av dig och har vid många tillfällen tagit dig an skurkar med bara nävarna eller avfyrat din revolver samtidigt som kulorna har vinit omkring dig.

Ditt yttre

Du är 45 år. Din kropp är lång och ger ett rangligt intryck, trots att du faktiskt är ganska muskulös. Ditt hår är rödblont och du har ett avlångt ansikte med en stor näsa och en borstig mustasch. Du klär dig oftast i en tweedkostym med en lång, grön tweedrock över och på huvudet bär du en tweedkeps.

Du går alltid omkring med din pipa i munnen (i pipan finns ett utfällbart förstoringsglas), tobak och en rejäl tvåpipig pistol.

I detta nu

Vi skriver idag lördagen den sjunde september år 1869. Du är på väg till en middag som monsieur Leblanc, numera Frankrikes försvarsminister, har inbjudit dig till. Förutom dig själv kommer hans fru och dotter att närvara samt ytterligare tre personer, som du bara känner till ryktesvis:

- Fräulein Marlene Vogel: En omoralisk kvinna som lever på att förföra yngre män och lura av dem så mycket pengar som möjligt. Hon hjälpte tidigare minister Leblanc att locka ur preussiska statsmän hemligheter genom att gå sängvägen.
- Monsieur Gilbert Touvier: En pojkspoling från Paris som tydligen ska vara författare men inte har gjort något annat än att hjälpa minister Leblanc med hans memoarer. Du har tittat lite i dem och beskrivningen av dig gjorde inte din storhet rättvisa. Slingeln är säkert en politisk dissident, precis som alla andra intellektuella i Paris.
- Signora Claudia Empoli: En konsthandlerska från Florens. Hon lever tydligen på att sno åt sig konst från olika krigshärdar världen runt. Det är ju på gränsen till häleri! Nå, hon låter i alla fall sin man sköta affärerna, så hon vet sin plats.

Du anlände till Paris centralstation för fem minuter sedan och trängde in dig själv och allt ditt bagage i en alldeles för liten droska. Nu skumpar du fram längs kullerstensbelagda gator i en fruktansvärd hastighet på väg mot den plats där middagen ska äga rum.

Färdigheter

- Mod - Mycket bra ♥
- Skarpskytte - Mycket bra ♣
- Kunskap om lagar - Mycket bra ♦
- Handgemäng - Bra ♣
- Fysik - Bra ♣
- Iakttagelseförmåga - Dålig ♦
- Brottsutredning - Dålig ♦

Signora Claudia Empoli

Nervös, hjältemodig konsthandlerska

Bakgrund

Du kommer från den framstående familjen Tinelli i Florens, Italien. Din far sitter bland annat i stadens styrande råd och äger en stor vingård. Din mor är en stor vinkännare och ansvarar för vinframställningen. Redan som liten visste du att du ville bli konstnär, och du ritade och målade på allt du kom över till dina föräldrars och sju syskons stora förtret. Ditt konstintresse växte med åren, vilket inte var så konstigt med tanke på att Florens är ett av världens konstnärliga centra. Så småningom påbörjade du studier vid Florens konstakademi. Du var en mycket flitig student och ägnade all din tid åt olika konstprojekt, allt från målning till skulptur. Din stora förebild var Leonardo da Vinci och du jämförde alltid dina egna verk med hans. Din dröm var att bli en lika fullfjädrad och mångsidig konstnär som han. Detta ledde till att du alltid blev missnöjd med dina egna skapelser, än hur mycket dina lärare lovprisade dina framsteg.

Efter tre års frustrationsfyllt skapande ägnade du en vecka åt att bara stirra på din senaste målning innan du sjösatte den i floden Arno och beslutade dig för att avbryta dina konststudier. Du kanske kunde bli en skicklig konstnär, men du skulle för alltid leva i skuggan av de stora. Istället beslöt du dig för att övergå till konsthistoriska studier. Om du inte kunde skapa, så kunde du åtminstone granska och beundra det som andra hade skapat. Dessa studier gick mycket bättre och du gick ut som bäst i din klass.

Med ekonomiskt stöd från din far öppnade du ett litet konstgalleri i Florens. Galleriet förde en tynande tillvaro de första åren eftersom du var väldigt kräsen med vilka tavlor du ville köpa in och många verkade ha problem med att göra affärer med en kvinna. Detta förändrades i ett slag då du för tjugo år sedan träffade Giorgio Empoli och ni gifte er. Giorgio visste hur man gjorde affärer, och du lät honom vara galleriets ansikte utåt samtidigt som du själv skötte de konstnärliga ställningstagandena.

År 1859 förde med sig omvälvande händelser. Du och din man befann er på Malta när turkarna anföll ön och våldsamma strider utbröt. En man från franska underrättelsetjänsten, monsieur Bernard Leblanc, kontaktade er och utlovade en riklig belöning om ni kunde rädda ett antal franska konstverk undan turkarnas giriga händer. Dessa konstverk hade förts till Malta

under Napoleons tid. Ni blev inblandade i diverse intriger och fick tampas med både preussiska agenter och blodstörstande turkar. Med hjälp av era kontakter lyckades ni så småningom komma över konstverken. Ni flydde från ön i en ångdriven flygmaskin, som du tvingades lära dig att styra (din man är bra på att låta munnen gå, men när det gäller praktiska saker...). Du var fruktansvärt nervös under hela operationen, hade en kontinuerlig hicka och kände dig mest ömklig. Konstigt nog så överlevde ni och monsieur Leblanc höll sitt ord. Efter denna händelse har du hjälpt honom vid ytterligare ett par tillfällen att återfinna stulna eller bortkomna konstverk. I gengäld har du fått sådan information av honom att du har kunnat komma över andra bortkomna konstverk som fransmännen inte hade något intresse av.

Nu för tiden går galleriet riktigt bra och du ser till att använda en del av inkomsterna till att ge ekonomiskt stöd till unga, fattiga konstnärer vars talang, ihärdighet och engagemang du beundrar.

Personlighet

Ingenting du gör är tillräckligt bra! Du är alltid otillräcklig på något sätt. Varför kan du aldrig få lyckas till fullo? Se bara på ditt liv! Dina konststudier misslyckades, du klarade inte av att sköta konstgalleriet själv och dina största konstfynd har du gjort med hjälp av monsieur Leblancs hjälp. (Ditt egentliga problem är att du lider av prestationsångest, men det inser du inte själv.)

Du önskar också att du vore en riktig hjältinga, en sådan man läser om i äventyrsromaner, men det kommer du aldrig att bli. Du varken ser ut som en hjältinga eller uppträder som en sådan. Framför allt lider du av ovanan att drabbas av hicka i lägen då du känner dig pressad eller då det ställs någon typ av krav på dig, än vad det månde vara. Inför farofyllda situationer brukar du dessutom oroat räkna upp alla tänkbara och otänkbara sätt det hela kan leda till döden på. Om du ändå vore lite mer hjältemodig! (Egentligen är du en sann hjältinga som inte tvekar inför faror. Din prestationsångest fördunklar dock din självuppfattning och efter en hjältemodig insats vägrar du erkänna att det fanns något hjältemod i ditt agerande.)

Trots dina drömmar om hjältemod är du en ganska jordnära person. Du imponeras inte av lyx och flärd och avskyr när folk skryter och försöker bygga upp en vacker men falsk bild av sig själva. Då tar du gärna ner dem på jorden med några sarkastiska kommentarer.

Din kärlek till konsten gör att du alltid insuper allt vackert omkring dig, både konstverk gjorda av människohand och naturens egna under. Du påpekar ofta för andra vad de inte verkar uppmärksamma och gör gärna

långa utläggningar om olika konstinriktningar. Konsten är ditt liv! Då du funderar på saker eller mediterar över ett konstverk brukar du suga på ena skalmnen på dina läsglasögon.

När du talar förväntar du dig att folk lyssnar. Om du blir avbruten kan du ryta till ganska ordentligt, ungefär som när en mor säger till sitt barn på skarpen.

Ditt yttre

Du är 48 år, väldigt kort och ganska mullig. Ditt svarta hår har du alltid uppsatt i en knut i nacken och du har ett par läsglasögon som hänger i en snodd eller är framskjutna längst ut på nästippen. Du klär dig oftast i mörkbruna, strama klänningar av det mer affärsmässiga slaget. Kanske stramar klänningarna åt lite väl mycket ibland. Du är väldigt förtjust i små, enkla hattar.

I din extremt välförsedda handväska har du bland annat en derringer och ett litet konstlexikon (se utdrag).

I detta nu

Vi skriver idag lördagen den sjunde september år 1869. Du är på väg till en middag som monsieur Leblanc, numera Frankrikes försvarsminister, har inbjudit dig till. Förutom dig själv kommer hans fru och dotter att närvara samt ytterligare tre personer, som du bara känner till ryktesvis:

- Inspektör Roderick Collins: En berömd Scotland Yard-inspektör. Han har tydligen satt många skurkar bakom lås och bom och hjälpte monsieur Leblanc med att spränga en falskmyntarlaga för några år sedan.
- Fräulein Marlene Vogel: En rik societetsdam från Preussen, som numera bor vid Franska Rivieran. Hon är förmodligen en av dessa naiva, pimpinetta damer som har växt upp i en skyddad tillvaro.
- Monsieur Gilbert Touvier: En ung författare från Paris. Han har inte fått något publicerat under sitt eget namn ännu men han var visst spökskri- vare åt minister Leblancs memoarer (du har inte läst dem). Om han är talangfull och i behov av pengar skulle du kanske kunna hjälpa honom.

Du anlände till Paris tidigare under dagen och lät skicka ditt bagage till minister Leblancs residens. Därefter har du vandrat runt på Louvren och blir nu rodd i en liten eka på Seine på väg mot den plats där middagen ska

äga rum. Under större delen av eftermiddagen har du haft en otrevlig känsla av att något är fel, men du har inte kunnat sätta fingret på vad.

Färdigheter

- Kunskaper i konsthistoria - Framstående ♦
- Iakttagelseförmåga - Mycket bra ♦
- Etikett - Bra ♠
- Köpslå/värdera - Bra ♦
- Manövrera flygmaskin - Bra ♣
- Fysik - Bra ♣
- Gymnastiska övningar - Dålig ♣

Leonardo da Vinci

Utdrag ur signora Empolis konstlexikon

Leonardo da Vinci föddes den 15:e april år 1452 utanför staden Vinci i närheten av Florens. Han var utomäktenskaplig son till notarien Piero da Vinci och en ung kvinna vid namn Caterina. Hans konstnärliga talang uppenbarades tidigt och år 1469 började han gå i lära hos Andrea Verrocchio, en av renässansens stora mästare. I dennes mångsidiga florentinska konstverkstad, där Leonardo förblev till år 1476, förvärvade han åtskilliga färdigheter. Han anslöt sig till målargillet år 1472 och hans tidigaste bevarade arbeten daterar från denna tid. År 1478 fick han i uppdrag att måla ett altarstykke åt Palazzo Vecchio i Florens. Tre år senare åtog han sig att måla "De tre vise männens tillbedjan" åt San Donato a Scopeto-klostret. Detta projekt avbröts då Leonardo lämnade Florens och bosatte sig i Milano år 1482.

Leonardo arbetade för hertig Lodovico Sforza i Milano i nästan 18 år. Även om han arbetade som hovkonstnär och målade porträtt, utformade festivaler och skapade ett kolossalt ryttharmonument åt hertigens fader, så blev Leonardo också mycket intresserad av andra områden än konstrelaterade under denna period. Han tillämpade sitt växande vetande om mekanik i sin egenskap av väg- och vatten- samt militäringenjör. Han intresserade sig också för så vitt skilda vetenskapliga områden såsom anatomi, biologi, matematik och fysik. Dessa aktiviteter hindrade honom dock inte från att slutföra en av sina mest betydande målningar, "Den sista nattvarlden".

Då hans beskyddare år 1499 besegrades av fransmännen lämnade Leonardo Milano för att söka en ny tjänst annorstädes. Han arbetade en tid som kartritare i centrala Italien och som militäringenjör åt Cesare Borgia. År 1503, då han var tillbaka i Florens, åtog sig Leonardo flera mycket betydande konstnärliga projekt, däribland väggmålningen "Slaget om Anghiari" i rådsbyggnaden, den försvunna "Leda och svanen" samt "Mona Lisa". "Mona Lisa", också känd som "La Gioconda", är ett porträtt av Francesco del Giocondos hustru och målades under fyra år från år 1505. På målningen ser man en kvinna klädd enligt dåtidens florentinska mode, omgiven av ett visionärt bergslandskap. Den är ett remarkabelt exempel på Leonardos sfumatoteknik med mjuka, tungt skuggade ytor. Samtidigt med dessa konstnärliga projekt fördjupade han sig i olika naturvetenskapliga områden. Hans

intresse för anatomi fick honom att utföra ett antal obduktioner av människokroppar och han studerade systematiskt fåglarnas flykt.

Leonardo återvände till Milano i juni år 1506 för att arbeta åt den nya franska ledningen och förblev här i sju år. Det konstprojekt som han ägnade sig åt under denna period var ett rytta­rmonument åt Gian Giacomo Trivulzio, vilket aldrig fullbordades. Leonardos naturvetenskapliga forskning började alltmer att dominera hans övriga aktiviteter och även hans konstnärliga gåvor inriktades mot naturvetenskapliga illustrationer. Genom sina teckningar ville han föra vidare sin kunskap om naturens uppbyggnad. År 1513 åtföljde han påvens Leo X bror, Giuliano de' Medici, till Rom, där han stannade i tre år, alltmer fördjupad i teoretisk forskning. År 1516-17 lämnade Leonardo för alltid Italien och blev arkitektonisk rådgivare åt den franske kungen, Francios I, som hyste en djup beundran för Leonardo. Leonardo dog den 2:e maj år 1519, då 67 år gammal, i Cloux i närheten av Amboise, Frankrike.

Diverse meddelanden

Anonymt meddelande

Till Herr Klipare!

*Ni kallar Eder konstexpert och märker inte ens att Mona Lisa under ett dygns tid har varit utbytt mot en undermålig kopia. Jag föreslår att Ni genast åtgärdar detta.
Från en upprörd medborgare*

Monsieur Royers meddelande

Mitt bästa Herrskap

Jag ber så hemskt mycket om ursäkt för mitt uppträdande vid vårt möte på utställningen. Om Ni fortfarande är intresserade så har jag lite mer att berätta. Jag kommer att befinna mig i min bostad på rue Saint-Denis 234 under resten av dagen och Ni kan uppsöka mig där.

Med hopp om ett snart återseende

Maurice Royer

Utpressningsbrev

Bäste minister Leblanc!

Ni behöver inte bekymra Eder om Eder dotters säkerhet. Hon är i tryggt förvar och kommer så att förbli tills Ni har försett oss med de upplysningar vi önskar. För en man i Eder position torde det vara en smula sak att ta fram uppgifter om de franska Vernekanonernas positioner samt fullständiga ritningar över dem. När Ni har utfört detta skall Ni hissa Trikoloren från Edert hus, varvid vi kommer att kontakta Eder för vidare instruktioner. Gör inget överilat i mellantiden. Vi håller Eder under uppsikt!

LE PETIT PARISIENNE

LÖRDAG, DEN 7:E SEPTEMBER

BOMBATTENTAT MOT FINANSDEPARTEMENTET

Paris, den 6:e sep. Detta var dagen för ett nytt kallblodigt terrordåd. Strax efter kl. 1 på eftermiddagen kunde en fyrhjulig vagn med en last bestående av åtskilliga gutesäckar och utan draghäst skådas då den förarlös rullade uppifrån Pigalle. Den förste som såg den framusade vagnen var slaktarbiträdet Raymond Loustau, som rådigt ropade en varning nedåt gatan. Vagnen fick snabbt upp hög fart längs den branta backen och flera personer fick vettskrämda kasta sig ur vägen för ekipaget. En äldre herre skadades illa då han försökte rädda de flaskor med cider han hade till försäljning ute på gatan. En annan herre kastade sig upp på vagnen för att försöka ta vagnen ur dess dödsbringande kurs, men han tappade balansen då vagnen körde ned i ett hål i gatan (när ska någonting göras åt det dåliga skicket på våra gator och vägar?), föll av och bröt armen.

Inget kunde stoppa ekipaget, som till slut for rakt in i finansdepartementets västra flygel. Vid sammanstötningen avslöjades syftet med vagnens färd och de illavarslande säckar som låg på den. En fruktansvärd explosion demolerade nämligen stora delar av den träffade vägen och spred stensplitter över hela gatan. En kvinna med sitt barn befann sig alldeles i anslutning till explosionen och omkom direkt. En herre träffades av en stenbit i tinningen och förblödde innan hjälp nådde fram. Åtskilliga personer skadades av det kringyrande splittret och ett speeribud skar sig svårt då han i förvåningen över explosionen förde sin velociped rakt in i skyltfönstret till ett skomakeri. Sammanfattningsvis omkom och skadades följande antal personer: 3 omkomna, 16 skadade.

Poliser anlände inom kort till platsen och mottog vittnesbörd från närvarande personer. Flera av dessa vittnen kunde berätta att två män hade skymtat vid backens krön, varifrån vagnen ursprungligen kom. Vittnesbörden går något isär när det gäller de två förövarnas utseende. Den ene mannen påstås enligt några vittnen ha varit över medellängd, haft ljust, lockigt hår och varit iklädd en beigerutig rock, som var några storlekar för liten. Andra vittnen på-

står dock att mannen inte alls var särskilt lång och att han var iklädd en kappa och inte en rock. När det gäller den andre mannen var vittnena överens i större utsträckning. Han ska ha varit ganska kort, haft en tillbucklad kubb på huvudet, en framträdande haka, mörk rock och en brun, stickad halsduk.

Polismyndigheterna arbetar nu utifrån teorin att det rör sig om anarkister. Detta antagande stödjer man på ett fynd som gjordes vid den närliggande domstolsbyggnaden. Här hade någon eller några fräcka samhällsomstörtare målat ett anarkistiskt slagord med svart tjära på en av domstolsbyggnadens väggar. Slagordet löd enligt polismyndigheternas utsago "Det finns inga lagar". Förövarna hade dock inte skådats av någon person.

Le Petit Parisienne frågar sig nu hur länge denna terrorvåg ska få fortsätta. Det är hög tid att polismyndigheterna tar i med hårdhandskarna för att kväsa dessa missanpassade element i samhället. Så länge denna verksamhet får fortgå kommer den att angripa vårt mödosamt uppbyggda samhälle som röta angriper ett äpple.

Lucien Reynaud

RIKSKANSLER BISMARCK I BISTERT TAL

Berlin, den 5:e sep. Detta var dagen för ännu ett av rikskansler Otto von Bismarcks kärnfulla tal till den prussiska riksdagen. Talet behandlade framför allt rikskanslerns önskan om en hårdare attityd gentemot både Bayern och Frankrike. Framför allt riktade han skarp kritik mot incidenten med luftskeppet "Else-Marie" och kallade den en opåkallad provokation mot den prussiska nationen. Frankrikes ovilja att uttala ett officiellt avståndstagande från dylika provokationer mot en suverän stats territorium och uteblivna bifall av den prussiska nedskjutningen av "Else-Marie" tolkades av rikskanslern som ett tecken på att Frankrike och Bayern gemensamt låg bakom utformningen av provokationen och han varnade Frankrike för dylik inblandning i framtiden. Han varnade också Frankrike för att fortsätta placera ut Vernekanoner, som han kallade "ett direkt, riktat hot mot Preussen". Om inte Frankrike inleder en nedrustning

av dessa vapen kommer Preussen se sig nödgat att eskalera sin produktion av de så välkända prussiska rullande forten.

Från franskt håll har denna reaktion på incidenten med "Else-Marie" mottagits med förbluffning. Den minnesgode läsaren kommer säkert ihåg händelsen, eftersom vi på "Le Petit Parisienne" har härbevakat detta drama, men för fullständighetens skull ger vi här nedan en kort sammanfattning.

Den tragiska historien tog sin början den 21:e augusti. Det bayerska luftskeppet "Else-Marie" påbörjade då sin färd från den idylliska staden Wurtzburg. "Else-Marie" är ett ombyggt militärt luftskepp som tidigare hette "Die Walküre". All beväpning och alla militära beteckningar avlägsnades emellertid för mer än 3 år sedan då "Die Walküre" ansågs föråldrat och anpassades för civilt bruk. Det senaste året har det utnyttjats för luftkryssningar till de vackra öarna i Södra Innerhavet.

Dagen för "Else-Maries" sista färd bjöd på ett strålände morgonväder och kapten Hermann Bügelgraf hade ingen anledning att förvänta sig några problem. Han hade företagit denna färd åtskilliga gånger innan och var väl bekant med både "Else-Marie" och Södra Innerhavets väderförhållanden. Den totala besättningen uppgick till 8 personer och passagerarna till 36 personer; inalles fanns det alltså 44 personer ombord.

Då "Else-Marie" hade passerat de inre öarna och strälvade vidare mot sitt mål för dagen inträffade en plötslig väderomsvängning, mycket otypisk för Södra Innerhavet. Mörka åskmoln tornade upp sig på den blå himlen och svepte snabbt in "Else-Marie" i hårda kastvindar. Kapten Bügelgraf beslöt sig för att söka skydd vid närmaste kust. De starka vindarna gjorde dock "Else-Marie" mycket svårmanövrerad och hon fördes snabbt längre norrut än vad kaptenen hade avsett. Då besättningen så småningom siktade en kustlinje visste de inte längre var de befann sig och kapten Bügelgraf beslöt sig för att landa och fråga.

"Else-Marie" hade inte mer än hunnit ta ut kursen mot land då en prussisk kanonbåt dök upp på luftskeppets babordssida. Kapten Bügelgraf beordrade ut nödflaggan, men innan den unge andrestyrmannen hann hissa flaggan från "Else-Maries" bogspröt

Forts. sid. 2

DEN STORA ÅNGUTSTÄLLNINGEN
PALAIS D'INDUSTRIE
DEN FANTASTISKA UTSTÄLLNINGEN FORTSÄTTER!
KOM OCH SE OTROLIGA ÅNGMASKINER I AKTION!
DEN LJUDLÖSA ÅNGMASKINEN
DEN ÅNGDRIVNA POTATISSKALAREN
ÅNGMASKINEN SOM FÅR PLATS I EN TÄNDSTICKSASK
DEN MAKALÖSA ÅNGGORGELN
ÖPPETTIDER: FRÅN KL. 10 PÅ FÖRMIDDAGEN TILL KL. 6 PÅ EFTERMIDDAGEN

Royers anteckningar

Leonardo studerade vitt skilda områden. Både konst och naturvetenskap... geologi, optik, akustik, musik, matematik, anatomi, vattenbyggnad, ballistik, sjökrigsmateriel, botanik, rörelse och tyngd... Den helhetssyn han erhöll måste ännu idag vara unik. Hur ska jag erhålla samma förståelse för tingens beskaffenhet som Leonardo? Tänk vad jag skulle kunna åstadkomma för kampen!

Anteckningar från år 1495... ett slags energinät, som universum skulle vara uppbyggt av. Denna energi är invävd i verkligheten med hjälp av något slags "knutar" och med hjälp av dessa kan verkligheten påverkas. Magiska maskiner? Kryptiskt! Det verkar som om de anteckningar som behandlar detta finns annorstädes.

Han hade alltid en anteckningsbok till hands där han skrev ned sina iakttagelser och funderingar. Allegoriskt och gåtfullt. Mycket finns bevarat men har genom tiderna ryckts ur sitt sammanhang. Måste betraktas som en helhet för att kunna förstås... omöjligt! Vad var syftet med anteckningarna? Insåg han att de skulle bli omöjliga att uttyda? Borde han inte ha sammanfattat essensen av sina kunskaper någonstans? I ett av Francesco Melzis brev står att läsa "Leonardo var förutseende nog att skydda sina största upptäckter med ett lager av fernissa".

Giuliano de' Medicis nämner i ett av sina brev en bulla som skulle ha utgått från påven och bannlyst en skrift av Leonardo. Måhända den som behandlar magiska maskiner? Om han ägde kunskap om magi kan han på magisk väg ha skyddat sina samlade kunskaper.

Från år 1505 och framåt ägnade han det mesta av sin tid åt naturvetenskapliga studier. Intressant att han under just denna tid skapar ett av sina förnämsta konstverk, Mona Lisa. Finns det ett samband? Enligt Vasari är tavlan ett porträtt av Francesco del Giocondas hustru monna Lisa. Många har ifrågasatt Vasari på denna punkt. Han säger också att Leonardo arbetade på tavlan i fyra år men aldrig levererade den. Varför inte? Var den inte fullbordad efter denna tid? Den borde ha varit perfekt om man ser till Rafaels arbeten vid denna tid i relation till Leonardos. Han måste ha haft ett djupare syfte med denna målning, varför skulle han annars ta den med sig på alla sina resor? Kan det inte vara så att detta verk inte kunde avslutas förrän ett mycket större verk var avslutat, nämligen Leonardos livsverk?

Det är intressant att notera hur många konstnär, såsom Calamatta, som förtvivlat har försökt reproducera tavlan och Leonardos teknik. Än hur nära de kommer är det ändå alltid något som saknas.

Tavlans bakgrund har alltid bekymrat konstkännare. Det är ett skrämmande landskap, en avklädd natur som kontrasterar mot kvinnan i förgrunden. Till skillnad från henne så finns där inte längre några hemligheter förborgade. Speglingarna i bakgrunden... De antyder något men vad? Leonardo ägnade en hel del tid åt experiment med speglar och använde sig ofta av spegelskrift.

Vissa av Leonardos anteckningar om färgtillverkning talar om järnhaltiga färger. Måhända använde han sig av sådana för att med de tunna färglagren bygga upp de magnetiska fälten och magiska flödena.

Mona Lisa föreställer Leonardo? Han kan ha målat in sin kunskapstörstande själ i tavlan. Den besitter all hans insikt i hur naturen fungerar och därför tog han den med sig för att kunna fortsätta måla in sina kunskapserövringar i den så att den skulle bli fullständig. Kanske detta är hemligheten som leendet döljer. Leonardo skriver år 1509 "Kunskapen finns där framför betraktaren och den går bara att inhämta genom att ta till sig skönheten, att bli ett med den". Tavlans insikt i kunskapens skönhet kan erövrats genom att den öppnas med rätt nyckel. Dess skönhet lyser mot betraktaren och eftersträvar spegelbildens egenskaper. Måhända avgjuter den sig i anletsdrag av mindre skönhet då de underställs dess utstrålning.

"Facil cosa è farsi universale" ("Det är lätt att bli universell") skriver Leonardo. Om jag kunde komma över tavlan och testa mina teorier... Genom att avlägsna de anskrämliga lagren av fernissa och rigga upp ett spegelarrangemang, som tillåter mig att se tavlan ur dess rätta perspektiv, skulle säkerligen Mona Lisa le mot mig och hemligheten bli min.

Regler

Regelsystemet i Castle Falkenstein kräver tillgång till en kortlek med jokrar instoppade.

Färg	Färdighetsområde
Hjärter	Känslosamma och romantiska aktiviteter
Ruter	Mentala och intellektuella aktiviteter
Klöver	Fysiska aktiviteter
Spader	Sociala och statusrelaterade aktiviteter

Färdighetsnivå/svårighetsgrad	Valör
Dålig	2
Normal	4
Bra	6
Mycket bra	8
Framstående	10
Suverän	12

Karaktärerna har färdighetsnivå Normal i alla de färdigheter som inte anges på karaktärsbladen.

Tillvägagångssätt för att lösa en uppgift

1. Spelaren och spelledaren ska ha fyra kort var på handen.
2. Bestäm vilken färdighet som behövs och svårighetsgrad/motståndarens färdighetsvärde.
3. Spelaren adderar sitt färdighetsvärde med värdena på de kort som spelaren väljer att spela från sin hand. Värdena på korten motsvarar deras valörer om de tillhör samma färg som färdigheten; i annat fall är värdet 1. Jokrar tillhör vilken färg som helst och är värda 15.
4. Spelledaren adderar svårighetsgraden/motståndarens färdighetsvärde med värdena på de kort han väljer att spela från sin hand.

5. Jämför värdena:
- Spelarens summa är mindre än hälften av spelledarens summa: Karaktären fumlar.
 - Spelarens summa är mindre än spelledarens summa: Karaktären lyckas inte.
 - Spelarens summa är lika med eller mer än spelledarens summa: Karaktären lyckas delvis.
 - Spelarens summa är lika med eller mer än 1,5 gånger spelledarens summa: Karaktären lyckas.
 - Spelarens summa är lika med eller mer än dubbla spelledarens summa: Karaktären lyckas över förväntan.
6. Spelaren och spelledaren tar nya kort så att de återigen har fyra kort var på handen.

Vid strid börjar den karaktär som har högst iakttagelseförmåga och för övrigt agerar man samtidigt. Omladdning av ett eldvapen tar en minut. En normalperson har fem skadenivåer. Dessa ökar med bättre mod och fysik.

Exempel på skador

- Slag (bra fysik, karaktären lyckas): 2 skadenivåer
- Derringer (karaktären lyckas): 3 skadenivåer
- Pistol (karaktären lyckas): 4 skadenivåer
- Värja (karaktären lyckas): 5 skadenivåer
- Fall: 1 skadenivå per 20 fot
- Drunkning: 8 skadenivåer per minut

Om en karaktär förlorar alla sina skadenivåer drar spelledaren ett kort. Om det är en spader så dör karaktären, annars lever stackaren och kan omhändertas. Vid ytterligare skada dör karaktären.

Det falska leendet

En berättelse förlagd till Castle Falkensteins värld

De sköra tonerna från ett dragspel letar sig fram över Paris takåsar i den ljumma höstnatten. Louvrens sparsamma nattbelysning pulserar sakta i takt med det svaga dunkandet från den centrala ångmaskinen djupt nere i källarregionerna. Lukten av ålderstiget damm hänger tung i luften inne i utställningslokalerna. De långa korridorerna ligger öde, övervakade endast av tavlornas stillatigande invånare. Nej, vänta! Någon dyker upp i skumrasket borta vid Grande Galerie. Det är en kort figur, säkert inte mer än tre tvärhand hög. Han är klädd i bylsiga snickarbyxor, en enkel arbetarskjorta och en stickad basker. I ena handen bär han en verktygsväska av säckväv. Med små, kvicka steg kilar han iväg längs ena väggen på det bonade golvet och slinker in i Mona Lisa-rummet. Han ser sig omkring med vakna, plirande ögon. Blicken stannar på Mona Lisa och med andakt tittar han upp på den berömda målningen. I någon minut står han blick stilla och bara studerar porträttet. Den mystiska kvinnans blick, vecken i hennes kläder, det karga bergslandskapet i bakgrunden. Sedan spärrar han förskräckt upp ögonen. Verktögsväskan faller till golvet med ett ljudligt skrammel. Han backar osäkert bakåt och mellan sammanbitna läppar pressar han fram ett enda ord: "Leendet!"

